

MISIONAR

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“.

Anul X.

București, 1930.

No. 1.

DEPARTAMENTUL PASTORAL.

Responsabil: ȘT. DEMETRESCU.

CREDINCIOȘIA.

Încă un an a trecut, și altul nou începe acum, iară. Este timpul pentru adevărații creștini, să se judece pe sine cu privire la trecut și și să ia noi hotărâri pentru viitor. În ce trebuie să ne judecăm, și cu privire la ce să luăm bune hotărâri pentru viitor, ne stă scris lămurit. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune, ce se cere dela noi.

Sfântul Apostol Pavel zise prin Spirit Sfânt: „Așadar, fiecare să ne socotească drept slujitori ai lui Hristos și administratori ai tainelor lui Dumnezeu. Astfel fiind, se cere în cele din urmă dela administratori, ca *fiecare să fie găsit credincios*“. 1 Cor. 4, 1—2.

Cuvântul acesta vorbește despre toți, căroră Domnul li-a încredințat bunuri, daruri și mijloace, pentru administrarea tainei lui Dumnezeu și ducerea ei la cunoștința tuturor oamenilor.

În altă parte tot Apostolul Pavel arată și care este taina aceasta, căci zice: „Dumnezeu a voit să le facă cunoscut, care este bogăția măririi tainei acesteia între neamuri, care este: *Hristos în voi, nădejdea măririi*“. Colos. 1, 27. Ca oamenii să se întoarcă spre Dumnezeu, și Domnul Hristos să fie primit în inima fiecăruia: aceasta este taina cea minunată a lui Dumnezeu.

Taina aceasta se face, deci, cunoscută prin Evangheliile. Și tocmai lucrarea răspândirii Evangheliilor la toate neamurile ne este încredințată nouă, tuturor membrilor Comunității Advente, fără deosebire. Aceasta este taina, peste care noi toți am fost puși administratori. Aceasta este slujirea, în care ni se cere credincioșie.

ÎN CELE DIN URMA.

Textul nostru dela început ne spune, ce ni se cere „în cele din urmă“. Domnul a rânduit, să se facă astăzi pe tot pământul lucrarea cea minunată prezisă de Dânsul prin cuvintele:

„*Se va predică această Evangheliie, a împărăției în toată lumea, spre mărturie, la toate popoarele; și atunci va fi sfârșitul*“. Mat. 24, 14. De îndeplinirea acestei lucrări vom fi trași la răspundere. E bine, că știm de acum, ce ni se cere, ca să și putem îndeplini. Cuvântul ne spune, că nu ni se cere nimic mai mult, decât ca *fiecare să fie găsit credincios*.

Ne găsim acum la începutul unui an nou. Dumnezeu a binevoit a prelungi viața noastră cu încă un an, care trecu. Ce însemnează această milă dumnezească, o știu numai cei, cari au trecut prin primejdii de moarte, din cauza vreunor boli, sau din cauză de accidente. Toți, de altfel, ar trebui să știm, că viața nu o avem dela sine, ci o primim în fiecare zi și în fiecare clipă ca dar dela Dumnezeu, rămânând răspunzători de felul, cum o întrebuițăm. E bine, deci, să și știm ce ni se cere, și să și îndeplinim așteptările Domnului.

Domnul ne-a încredințat nouă nu numai darul minunat al vieții acesteia, ci și darul mult mai minunat al vieții veșnice. Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât a dat pe Fiul Său unul născut, ca oricine care crede întrânsul să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Iar pe noi ne-a iubit atât de mult Dumnezeu, încât ne-a făcut cunoscută taina Evangheliilor Sale, despre Isus Hristos, viața noastră. *Noi trebuie să fim credincioși în trăirea Evangheliilor; și să fim credincioși în vestirea Evangheliilor la toată lumea*.

Aceasta este, ce ni se va cere și în cele din urmă; aceasta este, ce ni se cere și acum.

UN ADMINISTRATOR NECREDINCIOS.

Împăratul Iosef II al Austriei a fost pe timpurile sale — zice Istoria — un adevărat părinte al poporului, căutând să ajute pe oameni la nevoie și controlând chiar el personal, cum se administrează aceste ajutoare.

Trecând odată printr'o localitate împăratul travestit, vede mulțime de oameni adunați cu

care și căruțe, și stând oboșiți de așteptare chinuitoare. Îndată începu următoarea convorbire:

— Ce este? Intrebă împăratul pe unul din țărani. Ce v'ați adunat aci, și ce așteptați la ora aceasta?

— Ce să fie? scumpe domn, zise țăranul, neștiind cu cine vorbește. Iată, acolo șase mari care cu bucate, trimise de bunul nostru împărat; iar noi așteptăm, cum ne vezi, să ni se împartă și nouă, acestor flămânzi.

— Cu ce preț? Cât vi se cere?

— Nici un ban, scumpe domn. Totul ni se dă pe degeaba. D-ta nici nu știi, ce bun e împăratul nostru. El știe, că noi, în acest timp de foamete și lipsă, nu avem bani; și așa el ne-a trimis bucate din banii lui. Numai dacă l-am putea vedeă vreodată, tare i-am mulțumi. Dar el stă departe, la Viena; pe la noi n'are timp să vină.

— Mai știi? Poate că o veni odată și pe aici.

— Dacă ar veni, apoi aș avea ceva să-i spun.

— Cam ce ai vreă să-i spui d-ta împăratului? Se poate, să aud și eu?

— Nu se poate, căci mi-e teamă, că mă vinzi la domnul Ispravnic, care ne împarte aici bucatele.

— Iți dau cuvântul meu, că nu te vând și că ispravnicul n'are să afle, că mi-ai spus.

— Atunci iată, că-ți spun. Vezi d-ta, pe cât este împăratul de bun, că ne trimite bucate pe degeaba, pe atât e Ispravnicul de rău și hain, că ne lasă să așteptăm aici ceasuri multe, până îi vine dumnealui poftă, să înceapă a ne da câte ceva.

— De când stați acum aici în ploaie?

— Ni s'a spus să venim, și am venit cu toți azi dimineață la opt; iar acum s'a făcut ceasul trei.

— Dar nu știți, pentru ce domnul Ispravnic vă lasă să așteptați?

— Dumnealui are mulți mosafiri în casă. Mănăcă, bea și petrece cu ei, și nu vreă să se deranjeze pentru noi ăștia flămânzi. Dacă dânsii sunt sătui, nu știu cum ne chinuе foamea pe noi și pe copiii noștri.

— Totdeauna se poartă el așa cu oamenii? Și Dumneavoastră nu i-ați spus, să nu mai facă așa?

— În prima săptămână, tot după o așa de lungă așteptare, a mers unul din noi la dânsul și i-a spus. Să fi auzit însă, înfruntări, injurături și amenințări. Mâniat, domnul Ispravnic ne-a trimis pe toți acasă fără pic de bucate de data aceea, amânând împărțirea pentru a doua zi, ca să venim din nou, cale de mai multe ceasuri. Iar omul, care a îndrăsnit atunci să meargă să-l roage, n'a primit nimic din acel transport de bucate împărțite.

— Ei bine, am să merg eu la Ispravnic, — zise împăratul travestit.

Cu mare greutate, secretarul se hotărâște să anunțe vizita acestui Domn necunoscut, pentru care își atrage înfruntări aspre dela Ispravnic, care — în cele din urmă, la a doua chemare — iese afară furios.

Ce vrei d-ta, Domnule? Cum îndrăsnesti, să mă deranjezi în serviciu?

— Să mă ierți de îndrăzneală; dar văzui carele cu bucate, și oamenii așteptând de șapte ceasuri; și ni-meni nu se ocupă de ei, și voiăm . . .

— Ce voi ai? — Ce te privește pe d-ta afacerea asta? Oamenii pot să aștepte, până când am timp pentru ei.

— Da, dar șapte ceasuri e timp lung. Apoi ei trebuie să meargă și să macine bucatele, și abia după aceea să facă pâine.

— Dar d-ta, domnule, ești prea îndrăsnit. Și te mai întreb odată: Ce te privește pe d-ta?

— La urma urmei, simțul de omenie, domnule Ispravnic. Gândește-te și d-ta că e dureros, să vezi pe alții petrecând în plin belșug, când ești cu stomacul chinuit de suferințele foamei.

— Păstrează-ți sfaturile pentru d-ta și nu te amestecă în atribuțiile altora, îți spun. Altfel n'o isprăvești bine.

— Destul! Strigă acum domnul cel necunoscut. D-ta nici nu ai știut, cu cine vorbești și cui îți dai pe față purtarea cea atât de necuvenită. Desfăcând apoi mantaua și arătând insignele imperiale: Eu sunt însuș împăratul, și acum am să te fac să primești învățătura, pe care o refuzași adineauri dela mine. Din acest moment te destituiesc din slujbă. Chiar mâine te vei mută de aici cu locuință, cu tot. Un așa om fără inimă nu vreau să fie Ispravnic și slujbaş în imperiul meu. Vreau ispravnici și slujbași, cari să împartă la oameni îndată bucatele trimise de împăratul. Să știe o lume, că așa vreau să fie tratați supușii mei, iar nu lăsați să aștepte, cum îi lasai d-ta.

Iubiți frați și surori,

Spusele acestea ilustrează exact poziția noastră. În lumea întregă toate națiunile suferă de secetă și foamete cumplită. Mulțime de bucate ne sunt încredințate nouă de Domnul, cel mai bun și iubitor Impărat cunoscut alor Săi. Iar Domnul ni le-a încredințat, ca să le distribuim unei întregi lumi flămânde și pierdute.

Domnul ne-a încredințat nouă mulțimea de bucate bune și hrănitore din Evanghelia Sa. El ne-a dat apoi putere, înțelepciune, bani și mijloace, ca să împărțim și noi gratuit, tot așa cum am primit și noi dela marele și bunul Impărat, Hristos, care ne-a pus ispravnici și slujbași pentru împărțirea mâncării date de El pentru cei flămânzi.

Dar cum ne achitam noi de această îndatorire? Nu cumva ne gândim, să menajăm forțele noastre; să ducem o vieță fără griji și comodă; să alergăm întâi pentru noi și pentru casa noastră, căutând bucurii în altă parte decât în alergarea pentru a ajuta cu toate puterile și cu toate mijloacele la împărțirea minunatei hrane date de Domnul prin Evanghelia?

Este timpul să ne cercetăm pe noi înșine, în pragul acestui an nou. Am ajuns acum în timpul, când fiecare an, fiecare lună, fiecare zi chiar, ne aduce foarte aproape de venirea

ANEXA

LA

Curierul Misionar

Anul I.

București, 1930.

No. 1.

Departamentul Școlii de Sabat.

Responsabil: P. P. Păunescu.

„Instructorul“.

Lecțiunea 1 — 4 Ianuarie, 1930.

ONORIND PE SERVII LUI DUMNEZEU IL ONORAM PE EL.

Plan.

I. Invidia prinde rădăcini la Aaron și Maria.

1. Invidiatorii și invidiatul.

a) Pretextul: căsătoria lui Moise — adevăratul motiv: invidia din cauza poziției lui Moise.

b) Moise se arată prin blândețea lui demn de chemarea sa. Compară Num. 12, 3 cu Exod 2, 12.

2. Dumnezeu privește cauza lui Moise, ca fiind a Sa. Compară 1 Sam. 8, 7.

3. Mărturisirea fraților, împăcarea și ispășirea lor.

II. Invidia răsare — la ceata lui Core.

1. Pretextul și adevăratul motiv al răsvrătirii lui Core.

a) Core învinuiește pe Moise și pe Aaron de îngâmfare. — Sămânța semănată de Aaron răsare spre propria lui pagubă! Gal. 6, 7. Compară Num. 16, 3 cu 12, 2.

b) Moise vestește hotărîrea lui Dumnezeu și descoperă cauza răscoalei: năzuință după o slujbă străină!

2. Ceata lui Core respinge orice mijlocire și învinuiește pe Moise de cele mai josnice motive.

3. Judecata lui Dumnezeu.

a) Mânia lui Dumnezeu — mijlocirea lui Moise și Aaron.

b) Dumnezeu distruge pe Core și pe cei 250 de bărbați.

c) Semnul de avertizare pentru toți nelegiuții.

III. Invidia aduce roade — la întreg poporul.

1. Moise este acuzat de către popor a fi un ucigaș.

2. Dumnezeu pedepsește — Moise și Aaron împacă.

3. Deciderea divină prin toiagul înverzit al lui Aaron.

Notă.

Pentru cei ce suferă nedreptate: Moise a fost disprețuit din partea fraților săi, el a fost învinuit din partea Comunității de a fi setos după putere și averi și de a fi un ucigaș, și a rămas totuși totdeauna bărbatul lui Dumnezeu, cel blând și gata de împăcare. Justificarea a lăsat-o în seama lui Dumnezeu. Mat. 5, 11; 1 Cor. 4, 5.

Lecțiunea 2 — 11 Ianuarie, 1930.

DUMNEZEU RASPLATEȘTE CREDINȚA ȘI SINCERITATEA.

Plan.

I. Porunca.

1. Dătătorul poruncii și cei aleși.

2. Conținutul poruncii.

II. Executarea.

1. Locul și timpul cercetării lor.

2. Rapoartele iscoadelor întoarse.

III. Efectul.

1. Purtarea poporului descurajat.

2. Anunțarea pedepsei din partea Domnului; mijlocirea lui Moise.

3. Pedepsirea iscoadelor necredincioase și a poporului îndărătnic.

4. Răsplata încrederii.

Lecțiunea 3 — 18 Ianuarie, 1930.

LEGATURA CU RAUL DUCE LA PACAT.

Plan.

I. Poziția formală însă împărțită a lui Balaam față de păcat.

1. Superstiția lui Balac, de a putea învinge pe poporul Izrail printr'un blestem plătit.

2. Străduința lui Balaam de a câștiga bani, precum de a-și salva cinstea.

3. Urcarea vicleană a plății de către Balaam.

II. Balaam judecat din cauza inimii sale împărțite.

1. Orbirea profetului din cauza falșității sale.

2. Balaam de două ori vestitorul lui Dumnezeu.

3. Balaam, fiind plin de spirit, binecuvintează pentru a treia oră Izrailul așezat în ordine.

III. Căderea lui Balaam.

1. Binecuvântarea făgăduită pentru Izrail — blestemul asupra popoarelor păgâne.

2. Balaam trădează pe cel binecuvântat celui blestemat — căderea sa.

Notă.— Numele lui Balaam nu poate să fi fost curat, căci dealtfel n'ar fi trimis Balac după el. Tălăl său se numește „Beor“ din cauza puterii nimicioare, care se atribuie anatemei sale. „Balaam“ înseamnă: înghițitor de popoare sau nimicitor de popoare.

A doua poruncă a lui Dumnezeu, nu este nici o toleranță din partea Sa. Balaam trebuie să înainteze în contraziceri neîntrerupte: Ceeace-ți voi spune, aceea vei face.

Desfrâul Izrailiților din Num. 25, 1. 2 a fost pricinuit prin sfatul lui Balaam, a cărui acțiivitate nu se sfârșește cu Num. 24, 25; vezi Num. 31, 16. Căderea sa este confirmată prin Num. 31, 8.

Lecțiunea 4 — 25 Ianuarie, 1930.

IN NERABDARE ȘI MANIE, MOISE
A UITAT PE DUMNEZEU.

Plan.

I. Apele de ceartă.

1. Moartea Mariei.
2. Impotrivirea poporului.
3. Urmările.

II. Moartea lui Aaron.

1. Vestirea ei.
2. Succesiunea.
3. Moartea.

III. Moartea lui Moise.

1. Vestirea ei.
2. Succesiunea.
3. Moartea.

Lecțiunea 5 — 1 Februarie, 1930.

DUMNEZEU FACE O CALE PENTRU
POPORUL SAU.

Plan.

I. Cucerirea Ierihonului.

1. Pregătiri omenești.

a) Dispozițiunile lui Iosua cu privire la plecarea taberei.

b) Trimiterea iscoadelor. Compară Matei 10, 16.

2. Intervenirea din partea lui Dumnezeu.

a) Trecerea Izrailiților prin Iordan.

b) Dărâmarea zidurilor în ziua șaptea.

II. Cucerirea cetății Ai.

1. Infrângerea Izrailiților din cauza neascultării lor.

a) Ei au încercat să cucerească cetatea fără porunca lui Dumnezeu. Compară Ioan 15, 5 ult. p.

b) Furtul lui Acan.

2. Intoarcerea la ascultare. Biruința lângă Ai și cucerirea cetății la porunca lui Dumnezeu. Compară Ps. 60, 12.

Lecțiunea 6 — 8 Februarie, 1930.

SITUAȚIILE LUMESTI DIN JURUL LUI
IZRAIL I-AU PRIMEJDUIT VIEAȚA
SPIRITUALA.

Plan.

I. Dușmanii caută să lucreze cu viclenie împotriva înaintării poporului lui Dumnezeu:

1. În timp ce unii se pregătesc pentru luptă, alții încearcă să încheie în mod viclean o alianță cu Izrail.

2. Neîntrebând Izrail pe Dumnezeu, dușmanii reușesc prin viclenia lor, însă din cauza aceasta ei devin robii Izrailiților pentru sute de ani.

II. Neascultarea lui Izrail în legăturile sale cu lumea păgână înconjurătoare.

1. Cutoatecă Dumnezeu a poruncit în repetate rânduri, ca poporul să nu se amestece cu neamurile păgâne, ei totuș au călcat descori porunca Sa.

2. Deaceea au și devenit păgânii cu obiceiurile lor „o cursă iș un laț“ pentru Izrailiți.

3. La fel a fost degrabă uitată influența binecuvântată a lui Iosua și a bătrânilor; fiii și fiicele celor bătrâni nu mai cunoșteau pe Domnul și slujiau zeilor păgâni.

4. Ca urmare a neascultării lor, Dumnezeu a îngăduit, ca ei să fie bătuiți de către dușmanii lor.

5. În strâmtorarea lor Dumnezeu le-a ridicat un salvator; însă îndată ce a trecut primejdia, ei au umblat din nou pe drumurile lor rele.

III. Bunătatea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu.

1. Cât de mare este îndurarea și bunătatea lui Dumnezeu.

2. Cu toate acestea să nu uităm seriozitatea judecăților Sale.

Lecțiunea 7 — 15 Februarie, 1930.

CE NE ÎNVAȚĂ CAZUL LUI GHEDEON.

Plan.

I. Izrail în nevoie și strâmtorare.

1. Neascultarea lui Izrail a adus ca urmare cu sine, că ei au căzut pentru șapte ani în mâinile Madianiților.

2. O strâmtorare și o nevoie mare a venit asupra poporului lui Dumnezeu.

3. Acesta a fost timpul, în care Dumnezeu a putut să-i aducă aminte poporului Său de liberarea lui din robia Egiptului, reproșându-le neascultarea lor.

II. Dumnezeu deșteaptă un salvator.

1. În timpul celei mai mari strâmtorări Dumnezeu a trimis pe Solul Său la Ghedeon, pe care voiă să-l facă un „viteză“.

2. Convorbirea între Ingerul Domnului și Ghedeon arată părerea sa asupra împrejurărilor din timpul său, manifestând mai întâiu puțină credință din partea sa, care a trebuit să fie învinsă abia prin descoperiri deosebite.

3. Acuma, ca ales al Domnului trebuie să înlăture serviciul zeilor din propria sa familie, atrăgând astfel atențiunea poporului asupra adevăratului Dumnezeu.

III. Poziția lui Izrail față de Ghedeon.

1. Fapta lui Ghedeon a provocat conster-nare și împotrivire.

2. Tocmai în timpul acesta Izrail este din nou asuprit de către dușmanii săi.

3. Și acuma venise momentul, când Spiritul lui Dumnezeu n'a influențat numai pe Ghedeon, ci și pe alți bărbați din diferite seminții, să se înarmeze pentru lupta împotriva dușmanilor.

4. Înainte de a păși însă la alte fapte, Ghedeon a dorit să aibă asigurarea absolută a chemării și conducerii divine.

Lecțiunea 8 — 22 Februarie, 1930.

SUCCESUL NU DEPINDE DE NUMAR.

Plan.

I. Nu mulțimea armatelor, ci prezența lui Dumnezeu trebuie să fie decisivă.

1. Ghedeon se prezintă cu 32.000 de bărbați în fața Madianiților, spre a se lupta cu ei.

2. Însă nu o faptă omenească, ci o faptă a lui Dumnezeu avea să fie salvarea Izrailului din mâna dușmanilor săi:

a) deaceea alegerea cea mare;

b) toți cei fricoși, și toți a căror inimă n'a fost în întregime la această întreprindere au fost trimiși acasă,

c) numai 300 de bărbați au rămas pentru întreprinderea proiectată.

3. Dumnezeu însă face un lucru: El încurajează scula Sa aleasă, pentru ca Ghedeon la rândul său să poată încuraja și pe ceilalți.

a) Priveliștea numărului mare al dușmanilor nu trebuia să-l miște.

b) Cele auzite aveau să-i vestească: „Sculă-ți-vă, căci Domnul a dat în mâinile voastre tabăra lui Madian“.

II. Cum poate să lucreze Dumnezeu prin lucruri neînsemnate.

1. Cine a luat în seamă cei 300 de bărbați ai lui Ghedeon? El își face pregătirile și așteaptă ca dispozițiunile sale să fie executate cu o conștiinciozitate minuțioasă.

a) Ei aveau să urmeze exemplul său.

b) Cutoatecă erau împărțiți în trei cete, trebuiau să înainteze totuși în unire; aceasta cerea o ascultare necondiționată de el.

2. Domnul dă biruința — dușmanii fug.

a) Cei întorși participă la urmărirea dușmanului.

b) Alții închid retragerea dușmanilor.

c) Se fac prizonieri — biruința este câștigată.

III. Cum a fost adus poporul prin lucruri mici la idolatrie.

1. Poporul, care a venit mai întâiu asupra lui Ghedeon ca conducător al armatei, vrea ca el să devină domnitorul lor.

a) El respinge această propunere — o trăsătură frumoasă a caracterului său.

b) Dumnezeu este „Domnul“.

2. O idee falsă însă din partea sa a contribuit la faptul, să se introducă forme și obiceiuri religioase, cari n'au putut fi aprobate de către Dumnezeu.

3. Astăzi este necesar, să se cunoască în adevăr lepădarea Evangheliei, spre a putea întâmpina cum se cuvine, în puterea Spiritului și a Cuvântului lui Dumnezeu, curenții zilelor noastre.

Lecțiunea 9 — 1 Martie, 1930.

ÎNVAȚATURI DIN VIEȚA LUI SAMSON.

Plan.

I. Nașterea lui Samson.

1. În timpurile trecute de strâmtorare au fost deșteptați de către Dumnezeu, bărbați, spre a deveni salvatorii poporului; de data aceasta, a fost ales Samson înainte chiar de a se fi născut.

a) El avea să fie un bărbat consacrat lui Dumnezeu, un Nazireu, și prin această particularitate trebuie să îndrepte atențiunea poporului asupra misiunii sale.

b) Deaceea și dispozițiunile deosebite ale îngerului cu privire la educația sa.

2. Binecuvântarea lui Dumnezeu se află a-

supra educații sale și Spiritul lui Dumnezeu începe să-l conducă.

a) Puterea sa înfloritoare, spiritul său măreț, sunt urmarea influenței divine în viața sa.

b) Spiritul lui Dumnezeu l-a prins și l-a scos din îngustimea căminului părintesc.

II. Unul a cărui chemare a fost nesocotită.

1. Tocmai în acest timp el trebuie să devină absolut conștient de chemarea sa, însă privirea i-a fost întunecată și Dumnezeu a îngăduit ca el să pornească pe propriul său drum.

a) A lipsit bunăvoința poporului de a se pocăi, căutând drumul mântuirii.

b) A lipsit îndemnul exterior, ca el să ia apărarea poporului său.

c) Ei priviau cu ură pe inamic, însă le lipsia curajul; ei urau dușmanul și toți umblau după favoarea lui.

2. Cât de tare și puternic a fost alesul lui Dumnezeu, însă neputința și starea nepocăită a lui Izrail au fost probabil cauza, că Samson n'a săvârșit o faptă asemenea lui Gheleon.

a) În timpul domniei Filistenilor el începe cu ei lupte izolate.

b) Cât de puțin a fost Izrail pregătit și capabil, să se împotrivescă dușmanilor săi, dovedește faptul, că ei au trimis mai degrabă 3.000 de bărbați pentru a lega pe Samson, decât să înceapă lupta împotriva dușmanilor.

III. „Naufragiat“.

1. Abătându-se dela principiile cumpătării, viale din valea Sorec și Dalila au devenit un laț pentru el.

a) Sensualitatea biruește și slăbește puterea bărbatului.

b) Pas cu pas el se abate dela calea Domnului.

c) Trădând secretul, l-a părăsit și Domnul.

2. Fiind acum slăbit, el a ajuns prizonierul dușmanilor săi.

a) Ei simțeau mare bucurie.

b) Suferința l-a condus la reculegere și căință.

3. El se roagă, ca Dumnezeu să-i mai dea o singură dată puterea sa din trecut, spre a se răsbuna față de dușmanii săi, însă spre a și muri împreună cu ei. Cum s'ar fi putut termina viața acestui bărbat „închinat lui Dumnezeu“ cu totul altfel?

a) Nu începutul, ci sfârșitul încoronează cariera.

b) Mat. 24, 13; 2 Tim. 4, 7. 8.

Lecțiunea 10 — 8 Martie, 1930.

RASPLATA IUBIRII ȘI A CREDINCIOȘIEI.

Plan.

I. Imprejurările au contribuit să facă posibilă intrarea Moabitei Rut în neamul din care aveă să se coboare David și Isus.

1. Scumpetea determină pe Elimelec să plece cu familia sa în țara Moabului, unde fiii săi s'au căsătorit după moartea sa cu fete moabite.

2. Intoarcerea lui Naomi și primirea ei în Betleem.

II. Rut arată iubirea și credințioșia ei față de Dumnezeul lui Izrail și față de Naomi.

1. Mărturisirea și hotărârea ie.

2. Rut îngrijește plină de iubire pe Naomi și este ajutată în sdrăduința ei de Boaz.

III. Căsătoria lui Rut, răsplata sânguinței și credințioșiei ei.

1. Naomi pune la cale căsătoria cu Boaz.

2. Boaz prețuește caracterul lui Rut și este dispus să se însoare cu ea, după împlinirea formelor prescrise de lege.

IV. Binecuvântarea, ce rezultă din căsătoria lor.

1. Boaz și fiul său devin strămoșii lui David.

2. Naomi este mângăiată pentru suferința de până acum.

Lecțiunea 11 — 15 Martie, 1930.

PRIMIREA ȘI RASPLATA DARULUI UNEI MAME.

Plan.

I. Ana, soția Efraimitului Elcana, se roagă, ca Dumnezeu să-i dea un fiu.

1. Relațiunile de căsătorie ale lui Elcana.

2. Intristarea Anei, rugăciunea și juruința ei.

3. Binecuvântarea lui Eli și efectul ei asupra Anei.

II. Ascultarea rugăciunii și împlinirea juruinței.

1. Nașterea lui Samuel și educația sa până la înțarcare.

2. Oferirea băiatului, rugăciunea de laudă și mulțumire a Anei.

3. Purtarea de grijă a Anei și binecuvântarea lui Dumnezeu, care o însoțește.

III. Dumnezeu ferește pe Samuel de influența cea rea a fiilor lui Eli.

1. Nnelegiuirea fiilor lui Eli cu toată îndemnarea din partea tatălui lor.

2. Desvoltarea lui Samuel sub paza divină.

3. Sentința lui Dumnezeu asupra lui Eli și asupra casei sale; anunțarea judecății.

Lecțiunea 12 — 22 Martie, 1930.

SAMUEL E CEMAT A FI PROFET; LUAREA CHIVOTULUI LUI DUMNEZEU.

Plan.

I. Chemarea lui Samuel ca profet.

1. Lipsa de darul profetic.
2. Dumnezeu se manifestă față de Samuel în mod minunat.
3. Samuel vestește lui Eli judecata lui Dumnezeu. Eli se pleacă sub judecata lui Dumnezeu.
4. Legătura lui Samuel cu Dumnezeu asigură o profeție neîntreruptă pentru Izrail.

II. Luarea chivotului.

1. Necredința lui Izrail cu privire la întrebuintărea chivotului duce la împlinirea judecății vestite împotriva lui Eli și împotriva casei sale.

a) Bătrânii și poporul așteaptă dela prezența chivotului în mijlocul armatei, biruința asupra Filistenilor.

b) Superstiția lui Izrail pricinuește înfrângerea lor. Chivotul ajunge în mâinile Filistenilor. Fiii lui Eli își găsesc moartea.

c) Participarea lui Eli la sfârșitul luptei aduce și lui moartea. Judecata de pedeapsă a lui Dumnezeu s'a împlinit.

2. Aducerea înapoi a chivotului.

a) Prezența chivotului devine pentru Filistenii o plagă.

b) Hotărîrea Filistenilor după o plagă de șapte luni.

c) Inapoierea chivotului la Chiriat-Iearim în casa lui Abinadab.

Necredința duce la superstiție și aceasta la pieire.

Nelegiuirea n'are durată.

Lecțiunea 13 — 29 Martie, 1930.

IZRAIL CERE UN IMPARAT.

Plan.

I. Cauza acestei cereri.

1. Activitatea de judecată a fiilor lui Samuel.

2. Dorința după asemuire cu păgânii.

II. Invoirea condițională a lui Dumnezeu după pronunțarea părerii Sale.

1. Drepturile unui domnitor aduc cu sine poveri și nevoi.

2. Dumnezeu nu-i va liberă de aceste poveri, chiar dacă ei le vor recunoaște mai târziu.

III. Ungerea lui Saul ca împărat peste Izrail.

1. Motivul întâlnirii lui Saul cu Samuel.

2. Domnul pregătește pe Samuel pentru ungerea lui Saul.

3. Ungerea lui Saul și semnele date lui spre confirmare.

IV. Intronarea lui Saul ca împărat și prima sa faptă.

1. Convocarea adunării poporului la Mițpa spre a pune în evidență dreptul de proprietate al lui Dumnezeu asupra lui Izrail și hotărîrea prin sorți.

2. Recunoașterea lui Saul ca împărat de către cea mai mare parte a poporului; numai o mică parte îl disprețuește.

3. Prima faptă strategică a lui Saul și purtarea sa nobilă față de cei, ce-l disprețuiau în trecut.

Departamentul Tineretului.

Responsabil: *P. H. Hermann.*

Programele pentru adunările „M. V.“ din trim. I. 1930.

Notă pentru Dirigințele Cercului Tinerimii.

Am hotărît ca începând cu anul nou, să tipărim programele pentru adunările tineretului ca anexă a „Curierului“ pentru un trimestru întreg. „Curierul Misionar“ este deci astfel modificat încât s'a ținut cont de toate Departamentele lucrării noastre mari, dându-se astfel ocazia fiecărui Departament să raporteze despre lucrarea sa respectivă. Și Departamentul Tineretului are rubrica sa pentru chestiuni generale, cari privesc tineretul. Până acum „Curierul Misionar“ a fost ocupat aproape pe jumătate de programele Misiunii Interne și ale Tineretului, și nu se găsea loc pentru alte chestiuni. Ținând seamă de o strictă necesitate, precum și din cauza unei mai bune împărțiri, se editează deci aceste programe separat în fiecare trimestru, ca anexă, și primesc această anexă numai acei cari sunt abonați la „Curierul Misionar“. Cine dorește să aibă anexa, trebuie să o plătească aparte dacă nu este abonat, *căci numai ca abonat o primește gratuit.* Este de dorit, ca toți Diriginții Cercurilor Tinerimii să fie abonați la „Curierul Misionar“. Afară de aceea ar trebui să se aboneze și tinerii Comunității, pentru ca să aibă materialul necesar la dispoziția lor.

Având în vedere faptul, că programele sunt tipărite la timp și pentru un trimestru întreg, ele ar trebui păstrate cu grijă, ca să fie la îndemână în caz de nevoie. Fiecare membru, care va avea însărcinarea să expună o parte a programului, trebuie să primească această parte înainte de timpul hotărît executării, pentru ca să se poată pregăti în mod temeinic. Programele conțin numai subiectul

și câteva reflecțiuni, și cel care vorbește le poate desvoltă.

Incepând deci în acest an cu o seriozitate, exactitate și intensitate mai mare, dorim să alegem dela început un studiu, care să ne lămurească asupra scopului adunărilor tineretului nostru. Eu presupun, că ar exista poate mulți tineri, cari să nu cunoască pe deplin rostul acestor ore și studii, crezând că lucrurile trebuie să se petreacă așa, fiindcă sunt astfel rânduite de cei mai în vârstă. Deaceia cred, că ar fi bine, să ne ocupăm chiar dela început cu următoarele feluri de întrebări: „De ce?” și „Cum?”, cari sunt mai ușoare de înțeles și mai atrăgătoare. Astfel alegem ca prim studiu: „De ce avem adunările tineretului și cum trebuie ținute?” Noi ar trebui să avem și în privința aceasta în vedere, că cei cari sunt acum elevi, pot deveni mai târziu conducători ai tineretului și deaceia ar trebui să insistăm foarte mult în privința aceasta pe lângă ei.

Programul din luna Ianuarie.

Săptămâna a doua.

Subiect: „DE CE AVEM ADUNĂRILE TINERETULUI ȘI CUM TREBUIE ȚINUTE?”

1. De ce facem adunările tineretului?

Tineretul este numit mugurele sau floarea omenirii. Dacă pronunțăm cuvântul „tineret”, atunci ne gândim la viață, energie, bună dispoziție, curaj și un spirit întreprinzător. Tineretul este viitorul unui popor, unei națiuni. Pe el se clădesc alte generațiuni. Tineretul poate să fie un mijloc puternic de influență spre bine sau spre rău. Lumea se folosește de el. În zilele noastre tineretul este amestecat și în chestiuni de politică. Partidele politice îl organizează. La fel el este organizat și din partea oamenilor de afaceri. Există însă în lume și organizațiuni de un caracter pur educativ. Tineretul este un obiect foarte mult dorit de către lume. Din nefericire cele mai multe organizațiuni ale tineretului au însă numai un program și ideal pământesc și mărginit.

Dacă deci lumea vrea să cucerească pe tineret, nu are mai mult drept asupra lui Cel ce l-a creat? În Psalmul 127, 3 cetim, că tinerii sunt „o moștenire dela Domnul” și în Eclesiast 12, 1 auzim îndemnul: „Adu-ți aminte de făcătorul tău în zilele tinereții tale”. Apoi Apostolul Ioan scrie despre tineret: „V'am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău”. 1 Ioan 2, 14. Mulțumim Domnului, căci există tineri, cari cunosc pe Creatorul și Părintele lor, al cărui Cuvânt rămâne în ei și cari nu se lasă învinși de cel rău. Dacă s'ar putea spune aceste cuvinte despre un oarecare tineret, atunci ar trebui zise în prima

linie despre tineretul poporului Advent; și acest popor a primit următoarea însărcinare din partea Domnului: să aducă tineretul la EL: Marcu 10, 14; să-l îngrijească și să-l învețe: Ioan 21, 15 și la venirea Domnului Isus să-l ia cu Sine în Impărăția lui Dumnezeu: Isa. 8, 18 p. p. Acesta este așadar un motiv puternic pentru adunările tineretului. Însă mai există și un al doilea motiv.

Acesta este: *poporul Advent are datoria să ducă lumii solia Adventă*. Tineretul nostru este Comunitatea noastră viitoare. Voi, tinerilor, veți fi membrii viitori ai acestei Comunități și trebuie să fiți instruiți în căile Domnului, ca să împliniți ceea ce a poruncit Domnul poporului Advent. Vezi Gen. 18, 19; Mat. 28, 18—20. Voi trebuie să primiți deci învățatură în căile Domnului, primind în același timp și îndemnuri pentru a face lucrare misionară. În aceasta constă prin urmare scopul adunărilor tineretului.

O altă țință, pe care o urmărim prin aceste adunări este străduința de a aduce sufletul și spiritul tineretului nostru sub influența idealului divin. Și tocmai spre a putea atinge această țință avem orele tineretului nostru, cu programele lor. Tineretul nostru formează școala noastră cea mare și programele sunt materialul de studiu.

2. Cum trebuie ținute adunările tineretului?

Prima parte a adunărilor se subîmparte în modul următor:

a) *Cântare de deschidere*. Aceasta ar trebui fie potrivită tineretului și cântată de către toți.

b) *Rugăciune*. Ar trebui să se aibă în vedere, ca toți să aibă ocazie a rosti rugăciune de deschidere.

3. *Se cetește raportul*. Se poate controla eventual dacă sunt toți prezenți.

4. *O cântare specială*: un quartet, duet sau altceva s'ar putea cânta. Dacă însă nu există așa ceva, atunci s'ar putea declamă o poezie potrivită. Cu acest punct s'ar termina prima parte a orei. Ea nu trebuie să ocupe în medie mai mult decât zece minute.

Partea a doua ar fi partea cea spirituală sau înălțătoare. Ea ar trebui să conste din:

1. *Repetarea textelor din „Straja Dimineții”*. Membrii ar trebui îndemnați să învețe aceste versete, spre a putea redă cel puțin ideea diferitelor texte. Trebuie apoi discutat asupra acestor texte, extrăgând din ele învățăturile prețioase, pe cari le conțin. Prin memorizarea textelor și repetarea lor urmărim scopul, să întărim memoria tinerilor și să le ajutăm a cunoaște mai bine Sfânta Scriptură. Pentru această parte a orei sunt deasemenea suficiente zece minute.

2. *Un studiu biblic.* Acesta poate să dureze 15—20 minute. În scopul acesta servește un subiect biblic, precum și texte din Sfânta Scriptură. Subiectul acesta îl menționăm în programele respective.

3. *Partea spirituală.* Această parte poate să dureze la fel vreo zece minute. Ea constă dintr-o lectură sau expunere orală a unui subiect istoric sau demn de studiat. Și această parte este prevăzută în programele noastre.

4. *Declamări sau alte producțiuni muzicale.*

Ar trebui să facem adunările tineretului nostru, cât se poate de interesante și atrăgătoare. Aceste ore nu trebuie privite numai ca ore de învățământ și exercițiu, ci și adevărate serbări ale tineretului. Din când în când se pot rezervă câteva minute spre a da membrilor ocazie, să povestească experiențele lor cu Dumnezeu sau în lucrarea misionară, sau spre a se rugă. Diriginții ar trebui să-și dea toată silința pentru a face adunarea cât se poate de interesantă. Ei trebuie să câștige stima și să captiveze atențiunea tuturor, ei trebuie să provoace un interes viu, să scoată întrebări și răspunsuri, să imprime Cuvântul în mintea auzitorilor și să-i aducă până într'acolo, încât aceștia să mediteze singuri asupra adevărilor din Sfânta Scriptură, spre a le întrebuința apoi în viața practică. Dacă facem lucrul acesta, ne vom ajunge ținta. Toate aceste lucruri se pot discuta în timpul adunării tineretului, dându-se astfel și celorlalți membri ocazia de a-și exprima părerea lor, căci noi dorim, ca toți să se simtă liberi în a contribui la înfrumusețarea acestor ore.

Spre încheiere se poate cânta o cântare și se rostește apoi o rugăciune.

După terminarea orei se pot despărți toți în mod prietenos.

Orele tineretului se pot ține în Sabat după adunare sau și Dumineca, dacă există posibilitatea. Ele pot fi ținute însă și seara în timpul săptămânii. Aceasta depinde de împrejurări. Lucrul principal este ca ele să fie ținute. Și într'o oră sau într'o oră și jumătate poate să fie totul terminat.

Unde există posibilitatea s'ar putea aranja din când în când o prelegere cu proiecțiuni luminoase cu un program și subiect pentru tineret.

Săptămâna a patra.

Subiect: „BIBLIA ȘI ORIGINEA EI“.

2. Rugăciune.

1. Cântare de deschidere.

3. Citirea raportului și a apelului.

4. Cântare specială.

5. „Straja Dimineții“.

6. Studiu biblic: „Biblia, Cartea cărților“.

7. Studiu: „Limbile fundamentale ale Sfinței Scripturi“.

8. Poezie sau muzică instrumentală.

9. Colectă și comunicări.

10. Cântarea de încheiere și rugăciune.

Studiu biblic: „BIBLIA, CARTEA CARTILOR“.

„Biblia a rămas până astăzi Cartea cărților. Ca o stâncă în mijlocul mării ea se împotrivesc valurilor furtunoase ale necredinței. Ea este o cetate, care nu poate fi cucerită. Cutoatecă a fost deseori în mod slab apărată de către prietenii ei, totuș nici artileria cea ușoară, nici cea grea a adversarilor ei nu a reușit să rupă cel puțin o singură piatră din structura cea tare a clădirii sale. Deaceea noi nici nu primim cu teamă către sfârșitul acestei lupte. Despre Biblie se potrivește ceea ce a fost zis despre Biserica Domnului: „Este un râu, ale cărui izvoare înveselesc cetatea lui Dumnezeu, sfântul locaș al locuințelor Celui Prea Înalt“. Ps. 46, 4.

Biblia e inspirată de Dumnezeu, deci ea este Cuvântul lui Dumnezeu.

Biblia este Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Ea cuprinde mai multe cărți. Ea a fost scrisă de mai mulți scriitori, totuș este Cuvântul lui Dumnezeu și nu al oamenilor. Oamenii au fost întrebuințați numai ca niște scule pentru a scrie ceea ce le dictă Dumnezeu. Deaceea se zice, că ea este inspirată, adică ea este insuflată oamenilor de Dumnezeu prin Spiritul Său cel Sfânt. Cetiți Isa. 34, 16; 2 Pet. 1, 20, 21.

Domnul Isus Hristos este centrul Sfintei Scripturi. Domnul Hristos, care este Cuvântul întrupat, Se găsește în Cuvântul Său. Ioan 1, 14, 1, 2.

Sfânta Scriptură mărturisește și se ocupă de Domnul Hristos: Ioan 5, 39; Luca 24, 27, 44.

Noi trebuie să cetim Biblia și să o cunoaștem bine; nu ca Saduchei, căci ei n'a cunoscut-o. Mat. 22, 29; Ioan 5, 39; Fapt. 17, 11; 1 Tim. 4, 13.

Biblia este pentru toți. Acest Cuvânt minunat trebuie să-l folosească atât învățătorul, cât și elevul, atât membrul Comunității, cât și slujbașul și predicatorul ei, atât cei în vârstă, cât și copiii, atât cei sărmani, cât și cei bogați. El trebuie vestit de părinți acasă, precum a făcut-o mama și bunica lui Timotei (2 Tim. 3, 15; 1, 5), și de toți membrii Comunității, începând dela Apostoli și Profeți până la ultimul slujbaș; până și de către acei, cari n'au o slujbă deosebită.

Totul ce a fost scris în Sfânta Scriptură, a fost scris pentru noi și spre învățătura noastră. Rom. 4, 23, 24; 15, 4.

Făgăduințele cele mai mari și cele mai fru-

moase sunt făcute aceluia, care crede și ce-
tește Sfânta Scriptură și face ceea ce se zice și
se învață prin ea. Ioan 7, 38; Apoc. 1, 3.

*Studiu: „LIMBILE FUNDAMENTALE ALE
SFINTELOR SCRIPTURI“.*

Studiind noi înșine Biblia, dorim să ajutăm
și tineretului nostru de a o cunoaște și mai
bine, și presupunem, că el se va interesa să
afle în ce limbi a fost scrisă Sfânta Scriptură
în original. Biblia, pe care o avem noi acuma,
este numai o traducere din limbile originale.
Biblia însă fiind tradusă în multe, ba putem
zice aproape în toate limbile, este totuș un fapt
constatat, că traducerea ei s'au făcut cu o ma-
re exactitate după textul original.

Vechiul Testament a fost scris cu unele ex-
cepții mai întâiu în limba ebraică. Numai ali-
niatele din Daniel 2, 4—7, 28; Ezra 4, 8—6, 18;
7, 12—26 și Ieremia 10, 11 sunt scrise în limbă
caldeană. Limba ebraică aparține tulpinei se-
mitice, care se subîmparte în trei ramuri prin-
cipale: Aramaică — care se ramifică la rândul
ei în limba caldeană, siriană și samaritană—
Araba—cu dialectul etiopian—și ebraica. S'a
pus de multe ori întrebarea, de unde ar avea
Ebreii limba lor. S'a crezut mai înainte, că
ebraica ar fi fost limba originală a omului și că
ea ar fi fost întrebuințată și în Paradis. Nu se
pot aduce însă dovezi pentru această presupu-
nere, cutoatecă este un fapt constatat, că nu
posedăm în nici o altă limbă nouă cunoscută
atâtea documente scrise, precum le avem în
cea ebraică. Pe lângă aceasta găsim, ceea ce
este mai ales demn de observat, imediat la în-
ceput o limbă simplă, însă atât de bine desvol-
tată în privința gramaticii, încât nici nu se
mai poate constată o desvotare ulterioară
spre desăvârșire mai mare. Scrierile ulterioare
sunt dimpotrivă mult mai inferioare, cât pri-
vește puritatea limbii, decât Pentateucul —
cele cinci cărți ale lui Moise. De aici rezultă,
că înainte de a fi scris Moise cele cinci cărți,
arta scrierii a fost bine cunoscută între Ebrei,
un fapt pentru care găsim și unele indicațiuni
în Iov 19, 23 și Deut. 27, *3, cât și Iosua 15, 15,
căci cuvântul „Chiriat-Sefer“ înseamnă „Ce-
tatea cărților“, un nume care s'a dat probabil
din cauză, că se găseau acolo arhivele mai
multor orașe.

Noul Testament a fost scris cu unele excep-
țiuni în limba elină, care eră răspândită în
timpul lui Alexandru cel Mare în toată lumea
civilizată și care găsește intrare și în Palestina
pe lângă limba aramaică. Și în privința aceas-
ta s'a manifestat mâna conducătoare a lui
Dumnezeu, prin faptul, că Noul Testament n'a
fost destinat numai pentru poporul lui Izrail,
ci chiar dela început pentru lumea întreagă“.

Din „Biblia instructivă“, supl. p. 4.

Programul din luna Februarie.

Săptămâna a doua.

Subiect: BIBLIA ȘI ORIGINEA EI.

1. Cântare de deschidere.
2. Rugăciune.
3. Raport și apel.
4. Cântare specială.
5. „Straja Dimineții“.
6. Studiu biblic: „Natura Bibliiei“.
7. Studiu: „Traducerea Vechiului și Noului Testament“.
8. Poezie sau muzică instrumentală.
9. Colecță și comunicări.
10. Cântare de încheiere și rugăciune.

Studiu biblic: „NATURA BIBLIEI“.

Domnul Hristos este deseori numit Fiul lui
Dumnezeu și Fiul omului: Mat. 3, 17; 9, 6; 14,
33; 16, 13, 16; Fapt. 7, 56; 8, 37. Astfel are și
Biblia un caracter dumnezeesc-omenesc. „Cu-
vântul S'a făcut trup“, deci adevărul divin a
fost îmbrăcat în graiul omenesc. Într'un sens
oarecare ea este o carte a oamenilor pentru
oameni. Comoara divină a fost pusă în vase
pământești. Dumnezeu S'a manifestat prin
ochiul, urechea, mintea, inima, limba, și pana
omenească. Învățăturile, pe cari a vrut să ni
le deă, le-a adus în legătură cu o istorie, care
cuprinde multe secole și țări întinse. El n'a în-
ceput cu o carte, ci cu viața individuală a
unor persoane, pentru a continua apoi cu isto-
ria națiunilor întregi. Abia acum urmează car-
tea. Ea a fost scrisă de observatori omenesți și
de profeți inspirați de Dumnezeu în limba oa-
menilor. Noi găsim în Biblie deseori amintin-
du-se de popoare, localități, clădiri, obiceiuri,
cărți și religii. Ea ne arată și cele mai bune,
însă și cele mai rele părți ale omului. Ea ra-
portează despre rășboaie sângeroase și rășvră-
țiri, despre ospețe desfrânate și multe alte în-
tâmplări, astfel încât se pune întrebarea dacă
să fie cetită de către copii. Tocmai din cauza
aceasta ea este adeseori dușmanită și criticată.
Cu toate acestea Biblia este Cartea cărților. Ea
este istoria cea mai bună și adevărată, ea are
cele mai înțelepte principii, cele mai morale
învățămintele și cele mai adevărate păreri și
dogme de credință și religie. Ea conține cele
mai frumoase făgăduințe și ne arată pe Dom-
nul Isus Hristos, Dumnezeu-omul, cel mai
înalt ideal. În chestiuni religioase numai ea
poate să fie decisivă și competentă. Deaceia
ea trebuie să ne servească în adunările tineret-
ului nostru ca o carte de învățătură.

Ce zice Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, des-
pre ea însăș?

Cuvântul lui Dumnezeu este o lumină pe
cărarea noastră și o candelă pentru picioarele

noastre: Ps. 119, 105. El luminează viitorul întunecat: 2 Petru 1, 19. Cuvântul lui Dumnezeu înviorează sufletul: Ps. 119, 50; 19, 8.

Episcopul J. H. Vincent zice despre el: „Cerurile pot vesti slava lui Dumnezeu, și firmanentul lucrarea mâinilor Sale, soarele poate să se ridice într'un capăt al cerului și să termine cursul său până ce ajunge la celălalt capăt al acestuia, însă cu toată căldura lui arzătoare și cu toată lumina lui nu va putea topi nici o inimă omenească, nici nu o va putea convinge de greșelile sale, aducându-o la renaștere. Numai Legea lui Dumnezeu, care este neschimbată, înviorează — întoarce — sufletul”.

Cuvântul lui Dumnezeu este sabia, care iese din gura Domnului. El este o sabie cu două tăișuri. Apoc. 1, 16; Ebr. 4, 12. El este „sabia Duhului”, pe care a întrebuințat-o Domnul Hristos împotriva vrăjmașului în pustiu, pe strașina Templului și pe muntele cel înalt. Ef. 6, 17; Mat. 4, 1—11.

Cuvântul lui Dumnezeu lucrează în noi mântuirea: Iac. 1, 21.

Cuvântul lui Dumnezeu ne face destoinici pentru lucruri bune și dă înțelepciune celui neștiutor. 2. Tim. 3, 15—17; Ps. 19, 7.

Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul și dreptatea. Ps. 19, 9; 119, 142. El veseleşte inima și este mai de preț decât aurul și mai dulce decât mierea. Ps. 19, 8, 10.

Cuvântul lui Dumnezeu este puterea lui Dumnezeu. Rom. 1, 16. 1 Cor. 1, 18.

Cuvântul lui Dumnezeu este sfânt, duhovnicesc și rămâne în veci. Rom. 7, 12, 14; 1 Pet. 1, 25.

Să iubim, să onorăm și să studiem totdeauna Cuvântul lui Dumnezeu, căci el este adevărata învățătură. Deut. 6, 6; Ps. 93, 5; Luca 11, 28.

Studiu: „TRADUCEREA VECHIULUI ȘI A NOULUI TESTAMENT”.

Notă pentru Diriginte: Spre a interesa tineretul în privința aceasta cât se poate de mult, ar fi bine să vă procurați diferite traduceri ale Sfintei Scripturi, lăsând să se cetească un anumit text din Biblie în cât mai multe limbi posibile. Accentuați totodată faptul, că sensul cuvintelor este unul și același.

Vați putea procura o Biblie română, germană, maghiară, rusă și alte traduceri. Noi urmărim, cu acest subiect, scopul de a lămuri tineretul nostru în toate privințele asupra Bibliei, pentru ca el să poată vorbi în lume sau la școală cu înțelepciune despre ea și să fie în stare a întâmpina criticile neînțeleptei.

Biblia este tradusă în sute de limbi. Cauza acestei mari răspândiri a Cuvântului revelat divin este în faptul, că religiunea, pe care o propovăduiește Sfânta

Scriptură este o religiune universală. Evanghelia despre iubirea lui Dumnezeu în Isus Hristos trebuie să fie predicată tuturor popoarelor și de aceea ne simțim obligați de a purta grijă, ca fiecare popor să aibă Biblia în limba sa maternă. Unele din vechile traduceri sunt și pentru timpul nostru de o însemnată deosebită, din care cauză dorim să amintim cele mai importante dintre ele. Acestea sunt de două feluri:

1. *Traduceri directe*, cari au fost traduse chiar din textul ebraic al Vechiului sau din cel elin al Noului Testament și

2. *Traduceri indirecte*, cari n'au originalul ebraic sau elin la baza lor, ci au decurs din alte traduceri.

Pentru Vechiul Testament vine în considerație mai întâu traducerea Alexandrină sau Septuaginta. Primul nume indică locul alcătuirii ei: *Alexandria*, în Egipt; al doilea, *Septuaginta*, în limba română *Șaptezeci*, întrebuințându-se pentru ea și semnul LXX, își trage originea dintr'o legendă asupra compunerii ei. Căci după tradiție se zice, că la porunca regelui egiptean Ptolomeu Philadelphus, 72 de arhierii din Ierusalim, cunoscători de limbi, au tradus Vechiul Testament în limba elină. Din ea a decurs un număr însemnat de alte traduceri.

Dintre traduceri germane este vrednică de amintit cea de Ulfila, episcopul Vizigoților, care a murit în anul 381 în Constantinopol. Această lucrare este păstrată sub numele de „*Codex Argenteus*”.

Cutoatecă existau și înainte de Martin Luther traduceri germane, totuși ele n'au fost potrivite pentru popor. El abia a ajuns a da poporului german Biblia germană. El a tradus Sfânta Scriptură din textul original ebraic sau elin.

Avem și în limba română mai multe traduceri, precum cea de Cornilescu, Nițulescu, cea de Iași sau traducerea Noului Testament de Gala Galaction.

Săptămâna a patra.

Subiect: „CREAȚIUNEA ȘI CARȚILE VECHIULUI TESTAMENT”.

1. Cântare de deschidere.
2. Rugăciune.
3. Raportul și apelul.
4. Cântare specială.
5. „Straja Dimineții”.
6. Studiu biblic: „Despre creațiune”.
7. Studiu: „Introducere în scrierile Vechiului Testament”.
8. Poezie sau muzică instrumentală.
9. Colecție și comunicări.
10. Cântare de încheiere și rugăciune.

Studiu biblic: „DESPRE CREAȚIUNE”.

Dumnezeu a creat cerul și pământul. Gen. 1, 1; Prov. 8, 22—29.

El a creat aștrii cerului, planetele, stelele și soarele. Gen. 1, 14, 15; Iov 38, 31, 32.

El a creat ființe superioare, numite îngeri. Ebr. 1, 4. 6.

Îngerii lui Dumnezeu sunt creați înaintea omului. Gen. 3, 24; Iov 38, 7.

Ei au și trupuri, însă diferite de corpul omenească. Gen. 18, 2. 4. 5; Dan. 10, 6; Mat. 28, 3.

Există diferite ranguri între îngeri. Efes. 1, 21; Isa. 6, 2; Ezech. 10, 3. 4.

Numărul este imens de mare. Ebr. 12, 22; Apoc. 5, 11; Dan. 7, 10.

Ei slujesc copiilor lui Dumnezeu. Gen. 28, 12; Ps. 34, 7; Fapt. 12, 7—11; Ebr. 1, 13. 14; Apoc. 22, 8. 9.

Prin ei Dumnezeu pedepsește câteodată pe cei nelegiuți. Gen. 19, 1. 13; 2 Regi 19, 35; Fapt. 12, 23.

Ei au cel mai viu interes pentru întoarcerea și mântuirea oamenilor. Mat. 18, 10; Luca 15, 10; Fapt. 8, 26; 11, 13. 14.

Ei adună pe cei aleși la venirea a doua a Domnului Hristos. Mat. 24, 31.

Studiu: „INTRODUCERE ÎN SCRIERILE VECHIULUI TESTAMENT.

Vechiul Testament conține în Biblia noastră 39 de cărți:

17 cărți istorice, începând de la Geneza până la Estera;

5 cărți didactice: Iov, Psalmi, Proverbele, Eclesiastul, și Cântarea Cântărilor.

17 cărți profetice: Isaia până la Maleahi.

Legea, numită în limba ebraică Thora, cuprinde cele cinci cărți ale lui Moise.

Profeții sunt împărțiți în două clase:

a) Primii Profeți, și anume cărțile istorice: Iosua, Iudcători, Samuel și Regi.

b) Adevărații profeți de mai târziu. Aceștia sunt împărțiți la rândul lor în *Profeții mari*: Ieremia, Ezechiel și Daniel, și *Profeții mici* dela Osea până la Maleahi.

Pentateucul. Acest cuvânt este de origină elină și înseamnă o carte, compusă din cinci părți, un cuvânt care se întrebuințează, ca și numirea de Thora, pentru cele cinci cărți scrise de Moise prin inspirația lui Dumnezeu.

În cele următoare dăm o scurtă explicare a celor cinci cărți ale lui Moise.

PRIMA CARTE A LUI MOISE SAU GENEZA.

Cuvântul „Geneza“ înseamnă creațiune sau origină. A fost întrebuințat mai întâiu în Septuaginta cu referire la conținutul cărții. În limba ebraică se numește „Berechith“, după primul cuvânt — „La început“. Această carte cuprinde timpul dela creațiune până la moartea lui Iosif.

CARTEA A DOUA A LUI MOISE SAU EXODUL.

Exodul înseamnă ieșirea. Cartea aceasta

este astfel numită, fiindcă conține istoria ieșirii copiilor lui Izrael din Egipt. În limba ebraică această carte se numește „Semot“ — „Nume“, sau „Elech-Semot“ — „Iată numele“, după cuvântul începător din cap. 1, 1.

CARTEA A TREIA A LUI MOISE SAU LEVITICUL.

Leviticul este denumirea, pe care o poartă această carte în Septuaginta. Cea mai potrivită traducere în limba română ar fi „Cartea preoților“. În limba ebraică se numește „Vayikra“ — „Și a chemat“, după primele cuvinte din vers. 1.

CARTEA A PATRA A LUI MOISE SAU NUMERI.

Cuvântul „Numeri“ este traducerea latină a cuvântului elin și înseamnă recensământ. Denumirea aceasta o poartă din cauza recensămintelor despre cari se raportează aici. În Biblia ebraică se numește „Bemidbar“ — „În pustiu“.

CARTEA A CINCEA A LUI MOISE SAU DEUTERONOMUL.

Și cuvântul „Deuteronomul“ este dedus din denumirea, întrbuințată în Septuaginta, și înseamnă o repetare a Legii. În Biblia ebraică au fost folosite și în acest caz cuvintele dela începutul cărții ca denumire, dându-i-se astfel numele de „Eleh-Haddebarim“ — „Iată cuvintele“.

Programul din luna Martie.

Săptămâna a doua.

Subiect: ORIGINA RAULUI ȘI CARȚILE VECHIULUI TESTAMENT.

1. Cântarea de deschidere.
2. Rugăciune.
3. Raportul și apelul.
4. Cântare specială.
5. „Straja Dimineții“.
6. Studiul biblic: „Necredințioșia ființelor superioare“.
7. Studiu: „Continuarea introducerii în scrierile Vechiului Testament“.
8. Poezie sau muzică instrumentală.
9. Colectă și comunicări.
10. Cântare de încheiere și rugăciune.

Studiul biblic: „NECREDINȚIOȘIA FIINȚELOR SUPERIOARE.

Cu toată că Dumnezeu a creat toate desăvârșite și foarte bune, după cum cetim în Gen. 1, 31; Ecles. 7, 29, domnind pretutindeni numai fericire, a venit totuș pe acest pământ moartea și pieirea. Originea râului a fost răz-

vrătirea unuia dintre cei mai însemnați îngeri împotriva lui Dumnezeu (Ezech. 28, 14—18), care a provocat o apostazie între îngeri și a adus păcatul între oameni. Isa. 14, 12; 2 Petru 2, 4; Gen. 3, 1—15.

Există deci și îngeri căzuți, a căror căpetenie este Diavolul. Iuda 6; Mat. 25, 41.

Ei au fost izgoniți din ceruri și domnesc acum pe pământ. Luca 10, 18; Apoc. 12, 9; Luca 4, 5, 6.

Ei încă nu sunt pedepsiți. Mat. 8, 29; Iov 1, 6; Apoc. 12, 12.

Ei caută să seducă pe oameni în toate chipurile. 1 Petru 5, 8; 2 Tim. 2, 25, 26; Efes. 6, 11, 16.

Credinciosul trebuie să se păzească și să lupte împotriva acestui vrăjmaș. Efes. 6, 11—17; Iac. 4, 7; Apoc. 12, 11, 12.

Ei vor fi nimiciviți în cele din urmă prin foc. Mat. 25, 41; Apoc. 20, 10; Ezech. 28, 18.

Pentru alte amănunte recomandăm studiul cărții „Serviciul îngerilor buni“.

Studiu: „CONTINUAREA INTRODUCERII IN SCRIERILE VECHIULUI TESTAMENT“.

Cartea lui Iosua.—Această carte are numele ei dela Iosua, conducătorul Izrailului, și conține istoria poporului Izrail până la moartea lui Iosua.

Cartea Judecătorilor.—Conținutul acestei cărți îndreptățește titlul ei. Ea tratează istoria Izrailiților din timpul Judecătorilor. Ea caracterizează secolele după moartea lui Iosua ca un timp plin de încurcături și nenorociri, scoțând în evidență cauzele, cari au adus o asemenea decădere. Inșă și în această perioadă poporul rămâne proprietatea lui Dumnezeu. Care îi dă Judecători.

Cartea Rut.—Povestea mișcătoare despre iubirea dezinteresată a unei femei credincioase.

Cele două cărți ale lui Samuel.—Conținutul constă în descrierea istoriei Izrailiților dela sfârșitul timpului Judecătorilor până la sfârșitul domniei lui David.

Cărțile împăraților—Conținutul lor se ocupă de istoria poporului Izrail dela începutul domniei lui Solomon până la ducerea poporului în captivitatea babilonică, reprezentând o perioadă de mai mult decât 450 de ani.

Cărțile Cronicilor.—Ele formează cea mai mare carte istorică a Vechiului Testament, căci cuprind timpul dela Adam până la sfârșitul captivității babilonice.

Cărțile Ezra și Neemia.—Acestea ne redau evenimentele, cele mai însemnate din istoria Iudeilor după exil, adică dela reîntoarcerea lor din captivitate până la sfârșitul activității reformatoare a lui Ezra și Neemia.

Cartea Estera.—Istoricizește ridicarea Esterei, unei fecioare izrailite, la rangul de soție a împăratului Ahașveroș, la Susa, capitala imperiului persan. Totodată povestește salvarea compatrioților ei de intrigile lui Haman, un favorit al împăratului.

CARȚILE POETICE SAU DIDACTICE.

Cartea lui Iov.—Iov n'a fost Izrailit, ci a trăit în țara Uț ca un principe evlavios beduin. Iov este un contemporan al primilor Patriarhi, unul dintre cei puțini păzitori ai adevăratei credințe divine, în mijlocul păgânilor.

Psalmi.—Cântări spirituale, și cari sunt împărțite în limba ebraică în cinci cărți.

Între cărțile poetice sau didactice se mai numără și *Proverbele* lui Solomon, *Eclesias-tul* și *Cântarea Cântărilor*.

CARȚILE PROFETICE.

Prima este cartea lui *Isaia*. Acesta a fost de 20 sau 21 de ani când a fost chemat ca Profet.

Cartea lui Eremia.—Și acesta a fost încă tânăr, când a primit chemarea.

Plângerile lui Eremia.—Acestea formează cinci cântări despre nimicirea Ierusalimului.

Cartea lui Ezechiel.—Acesta eră un preot și făcea parte din aristocrație.

Cartea lui Daniel.—Aceasta redă istoria lui Daniel sub regele Nebucodonosor, fiind dus ca prizonier la Babilon și ajungând acolo la onoruri mari.

Apoi vin *Profeții* cei mici dinaintea captivității babilonice: *Osea, Ioel, Amos, Obadia, Iona, Mica, Naum, Habacuc și Zefania*.

Cei trei profeti după captivitatea babilonică sunt: *Hagai, Zaharia și Maleahi*.

Săptămâna a patra.

Subiect: CELE DOUA CLASE DE OAMENI; SCRIERILE NOULUI TESTAMENT“.

1. Cântare de deschidere.
2. Rugăciune.
3. Raportul și apelul.
4. Cântare specială.
5. „Straja Dimineții“.
6. Studiu biblic: „Cele două clase de oameni, dreptii și nelegiuții“.
7. Studiu: „Introducere în scrierile Noului Testament“.
8. Poezie sau muzică instrumentală.
9. Colectă și comunicări.
10. Cântare de încheiere și rugăciune.

Studiu biblic: „CELE DOUA CLASE DE OAMENI: DREPTII ȘI NELEGIUIȚII“.

După cum am văzut în studiul ultimei adunări, există îngeri buni și răi. Unii vor binele

și mântuirea oamenilor, ceilalți însă vor răul și pieirea lor. Astfel există oameni buni și răi, credincioși și necredincioși.

În timpul lui Noe răutăatea oamenilor a fost mare. Gen. 6, 5; 8, 21.

Noe a fost un om temător de Dumnezeu. Gen. 6, 9. Astfel a fost și Enoh și încă alții. Gen. 5, 24.

Oamenii uitaseră de Dumnezeu și de aceea cei evlavioși au trebuit să predice și să cheme Numele Domnului. Gen. 4, 26.

În toate timpurile și până la sfârșit vor fi oameni buni și răi. Mat. 24, 37.

RASPLATA OAMENILOR.

Ce sfârșit vor avea cei nelegiuți? 1 Petru 4, 17.

Ei se vor pierde. 1 Cor. 1, 18.

Ei vor fi condamnați sau vor cădea în pieire. Mat. 7, 13; Rom. 9, 22.

Ei vor fi nimiciți. Ps. 37, 38; Fapt. 3, 23.

Ei vor muri. Ezéch. 18, 4, 20, 24, 31.

Cei temători de Dumnezeu se mântuesc și primesc vieța veșnică. Mat. 25, 34.

Ei vor moșteni cununa vieții veșnice. 2 Tim. 4, 7, 8; Apoc. 2, 10.

Ei vor vedeă pe Dumnezeu față în față. Apoc. 21, 3, 7; 22, 4.

Ei nu vor mai simți nici foame, nici sete, nici căldura soarelui nu-i va mai dogori. Apoc. 7, 16.

Ei vor mânca din pomul vieții și vor bea din râul vieții. Apoc. 22, 1, 2.

Ei nu vor mai simți nici o durere și nici moarte nu va mai fi. Apoc. 21, 4.

Studiu: „INTRODUCERE ÎN SCRIERILE NOULUI TESTAMENT“.

Cărțile Noului Testament sunt de trei feluri:

1. *Cărțile istorice* sunt cele patru Evanghelii: Matei, Marcu, Luca, și Ioan, și Faptele Apostolilor de Luca.

2. *Cărțile didactice*. Acestea se compun din epistolele Apostolului Pavel către Romani, Corinteni, Galateni, Efeseni, Filipeni, Coloseni, Tesaloniceni, Timotei, Tit, Filimon, și Ebrei, cele două epistole ale Apostolului Petru, cele trei epistole ale Apostolului Ioan, epistola Apostolului Iacob și epistola Apostolului Iuda.

3. *Cartea profetică* este Apocalipsul.

În total Noul Testament se compune din 27 de cărți.

Din toate părțile lumii creștine avem dovezi, că există numai patru Evanghelii și nici una din ele n'a fost scrisă de un alt autor afară de acel al cărui nume îl poartă.

Matei este acel Levi, despre care vorbește Marcu 2, 14 și Luca 5, 27. El singur rapor-

tează, că a fost un vameș în serviciul împăratului păgân.

Evanghelistul Marcu se chema Ioan-Marcu (Fapt. 12, 25; 15, 37) și mama sa era bine cunoscută cu Petru (Fapt. 12, 12), astfel încât Marcu a venit probabil la credință prin ajutorul lui Petru. El a fost pe atunci încă un tânăr.

Luca a fost un medic păgân. Col. 4, 14; 2 Tim. 4, 11; Fil. 24.

Ioan a fost ucenicul mult iubit al lui Isus și a primit ca Profet harul lui Dumnezeu în măsură specială. În timp ce ceilalți Apostoli au îndurat moartea de martir, el a atins o vârstă înaintată. El a trăit pe insula Patmos ca exilat și este probabil, că a murit în mod natural.

P. H. Hermann.

Departamentul Misiunii Interne.

Responsabil: P. H. Hermann.

Programele lucrării misionare din trim. I. 1930.

Notă pentru slujbașii Misiunii Interne: După cum am amintit, în „Curierul Misionar“ No. 1/1930, am hotărât să tipărim programele orelor misionare lunare ca anexă trimestrială. Astfel se vor înlătura multe inconveniente. Programele vor fi deci pe trei luni și dvs. le veți primi la timp, încât veți avea destulă vreme de a vă pregăti în mod temeinic pentru orele misionare. Să aveți însă grija, ca programele să nu se piardă sau să fie uitate undeva în vreun loc. Să le aveți totdeauna la îndemână, pentru a le putea înmâna persoanelor, pe cari le însărcinați cu aducerea la îndeplinire a unei părți din acest program. Slujbașii Misiunii Interne ar trebui să cunoască bine aceste programe.

Voind ca odată cu anul nou să începem lucrarea într'un mod mult mai serios, exact și activ, dorim să mai repetăm odată directivele pentru ținerea orelor misionare:

1. Cântarea de deschidere ar trebui să fie cântată de toți.
 2. Rugăciunea de deschidere.
 3. O cântare specială sau o poezie potrivită.
 4. Cătirea raportului misionar.
 5. Cuvântare sau studiul subiectului prevăzut.
 6. Redare de experiențe din partea membrilor.
 7. Aducerea la cunoștință a planurilor și campaniilor misionare.
 8. Cântare și rugăciune de încheiere.
- Ar trebui de observat încă următoarele: 1) Să se

țină seamă, că este o oră misionară și deaceia cântarea ar trebui să fie încurajătoare și deșteptătoare, fiind cântată cu vioiciune. 2) Rugăciunea ar trebui să fie în interesul lucrării misionare. 3) Pentru cântare specială se potrivește o cântare de cor, un quartet sau un solo sau și muzică instrumentală. Dacă nu se găsește așa ceva, se poate declamă o poezie potrivită. 4) Raportul cetit poate să fie discutat pe scurt. 5) Cu privire la cuvântare sau studiu ținem să amintim, că noi dăm numai subiectul și unele directive în privința aceasta. Cel care vorbește poate să completeze în mod potrivit toate acestea, însă cuvântarea sau studiul să nu dureze mai mult decât 30 minute, pentru ca, 6) și frații să aibă ocazie de a povesti experiențele lor. Pentru acest scop să se întrebuițeze cel mult 15 până la 20 de minute. Cine nu mai poate să vină la rând cu ocazia aceasta, să fie primul la cea viitoare. 7) Comunicările ar trebui să fie în sensul și în interesul lucrării misionare proiectate. Dacă ar fi necesară o consfătuire sau o organizare a lucrării, atunci se poate omite pentru această dată povestirea experiențelor, sau se va scurta timpul lor și al studiului. Adunarea să fie prelungită numai sub împrejurări cu totul deosebite. 8) Raportarea regulată și exactă n'ar trebui uitată niciodată. Frații ar trebui să raporteze săptămânal, punându-li-se la dispoziție în fiecare săptămână rapoarte noi individuale. Strângerea rapoartelor scrise, precum și distribuirea celor noi se poate face imediat după încheierea Școlii de Sabat și înainte de a se anunța pauza. Slujbașii Misiunii Interne ar trebui să fie bine instruiți în privința aceasta, pentru ca toate să meargă repede și să nu se piardă timp.

...

Programul din luna Ianuarie.

Subiect: PLANUL LUI DUMNEZEU.

Căzând omul în păcat, Dumnezeu a stabilit planul pentru mântuirea lui. În acest plan de mântuire, Domnul Hristos, sămânța femeiei, aveă să aibă rolul principal. Venirea Sa pe pământ a fost prevăzută în planul lui Dumnezeu. Intenționând Domnul să trimeată poporul, El l-a pus pe Noe în planul Său. Acesta aveă să construească corabia și să avertizeze poporul. Dorind să scoată Domnul copiii lui Izrail din Egipt, El a prevăzut și pe Moise în planul Său de executare. Ex. 3. Când aveă să se întoarcă Izrail din Babilon, Domnul puse în planul Său pe regele Perșilor, Cir. El figură în acest plan chiar înaintea nașterii sale.

Lumea se găsește înaintea unei catastrofe, asemenea potopului, și Domnul a chemat ultima Comunitate, să construească o corabie de salvare pentru cei credincioși. Acum are loc o ieșire din Egiptul spiritual, și Comuni-

tatea Adventă este prevăzută în planul lui Dumnezeu ca un Moise nou. Precum Cir, regele Perșilor, a permis ca poporul Izrail să se întoarcă în patria sa, dând porunca, ca Ierusalimul să fie rezidit și contribuind el singur cu mijloace bănești la aceasta, tot astfel, Regele regilor ne dă și nouă astăzi porunca să ieșim din Babilon, însărcinându-ne să clădim, potrivit planului Său. Ierusalimul cel spiritual, Comunitatea lui Dumnezeu pe pământ, și dându-ne în acelaș timp mijlocul pentru aceasta: Spiritul Său cel Sfânt.

A AVEA UN PROGRAM INSEMNEAZA A AVEA ORDINE.

Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii. 1 Cor. 14, 33. Unde este pace, acolo toate merg în ordine. Acolo este ordine.

În Universul întreg totul se mișcă în cea mai mare ordine și punctualitate. Toate se desfășoară după un plan și un program. Astfel ar trebui să proiecteze și poporul lui Dumnezeu lucrarea sa pentru a o executa apoi după un program. Fiecare Comunitate Adventă, fie ea mică sau mare, are de făcut o lucrare, și deaceia Diriginții și Slujbașii ar trebui să învețe dela Marele Maestru. Ei ar trebui să facă planuri cu privire la lucrare, pe care să execute apoi după acest plan de lucru.

„Programul, care a fost rezervat ultimei Comunității a lui Dumnezeu pe pământ, însărcinează pe fiecare credincios cu o răspundere anumită de a lucra în vreo ramură misionară spre a câștiga suflete. Aducerea la împlinire a acestui program aduce cu sine o ocazie regulată, în timpul căreia se dă posibilitatea a propune planuri și a povesti experiențele Comunității întregi, când ea este adunată în Sabat“. — *Home Miss. Promoter, Nov. 1928.*

Deaceia, pentru a putea face acest lucru, este absolut necesar, ca cel puțin odată pe lună, într'un Sabat, când se adună toți membrii, să se țină o oră misionară. Toți membrii ar trebui invitați a lua parte la această oră. Această oră ar trebui să fie însemnată și interesantă. N'ar trebui să se țină o predică obișnuită, ci ar trebui să fie o adevărată oră misionară.

FIECARE ESTE CUPRINS ÎN PROGRAMUL LUI DUMNEZEU.

În planul cel mare al Creatorului n'a fost trecut cu vederea nici cel mai mic lucru. În programul vieții n'a uitat Creatorul nici cea mai mică ființă. Insuș atomul și microbul are locul lui. Totul ce trăește sau este capabil să trăească, totul ce posedă putere sau cătuș de

puțină energie, are menirea să lucreze și să producă. În acest program de viață și de lucru al lui Dumnezeu este cuprins și omul. Nici tu, iubite frate, iubită soră, nu ești trecută cu vederea; atât tu, cât și eu, suntem cuprinși aici. Și noi trebuie să aparem pe scena vieții, îndeplinind partea noastră în marele act al vieții, fie că rolul nostru e mic sau mare. Și noi purtăm răspunderea de a fi activi într-o anumită ramură a lucrării lui Dumnezeu. Domnul Isus împarte credincioșilor datoria lor, care trebuie împlinită potrivit programului Său, zicându-le: „Imi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului“. Fapt. 1, 8. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre El“. Ps. 19, 1. 2. Cerul și pământul, lumina și întunecul au de împlinit în programul lui Dumnezeu o datorie, anume de a mărturisi despre Dumnezeu, ca Creator, și a vesti slava Lui. Vezi Rom. 1, 19. 20. Pentru a depune o asemenea mărturisire, cum o descrie Domnul Isus în Fapt. 1, 8, și pentru a vesti în mod deosebit slava și virtuțile lui Dumnezeu, a fost chemat neamul cel ales, poporul cel sfânt. În planul lui Dumnezeu ei au de împlinit aceeași datorie, precum o are cerul și pământul. 1 Petru 2, 9. Ei trebuie să mărturisească, că El există. Ei trebuie să vorbească despre atotputernicia Sa și să descrie puterea Sa de a mântui, dovedind astfel, că numai El este demn de toată cinstea și închinarea. Vezi Apoc. 4, 11; 5, 12—14.

Cine a fost chemat la această mărturie are cea mai frumoasă misiune și ocupă cel mai însemnat loc; și potrivit planului și programului lui Dumnezeu, tocmai ultima Comunitate, Comunitatea Adventă, este chemată la această lucrare. Nu suntem noi fericiți și privilegiați?

...

Programul din luna Februarie.

Subiect: „ȚINTA PRINCIPALA“.

1. Cântare de deschidere.
2. Rugăciune.
3. Cântare specială sau poezie.
4. Cetirea raportului.
5. Cuvântare: „Ținta noastră principală“.
6. Experiențe.
7. Comunicări și distribuire de literatură.
8. Cântare și rugăciune de încheiere.

Cuvântare: „ȚINTA NOASTRA PRINCIPALA“.

1. Ținta mea personală.

În ultima noastră oră misionară am studiat

despre planul lui Dumnezeu. După cum avem un plan, trebuie să avem și o țintă. Pe lângă o țintă comună, ar trebui ca omul să aibă și o țintă deosebită și pe aceasta vrem să o numim ținta principală. Care ar trebui să fie deci ținta principală a omului?

Ținta principală, pe care ar trebui să și-o pună omul, este: a fi însuș mântuit. A atinge personal fericirea veșnică ar trebui să întrecă toate celelalte străduințe. Ce-i ajută omului, dacă aduce pe alții la mântuire, dar el însuș nu o dobândește. Să se cetească următoarele texte din Sfânta Scriptură: Fil. 3, 12—14; 1 Tim. 4, 16; Mat. 16, 26.

2. *Toți bărbații lui Dumnezeu au căutat propria lor mântuire, punându-și aceasta ca țintă principală.*

a) Enoch. Gen. 5, 24.

b) Noe. Gen. 6, 8. 9.

c) Abraam (Ebr. 11, 8—10), a părăsit patria sa pentru a se mântui.

d) Moise (Ebr. 11, 24—26), a lăsat onoare și bogății pentru a se mântui.

e) Daniel. Dan. 1, 8; 6, 5. 6. 11. 12. 21—23.

Această listă ar putea fi prelungită.

3. *Credința și drumul spre mântuire.*

La mântuire divină duce numai un drum și o credință.

a) Drumul — Isus Hristos: Ioan 14, 6; Fapt. 4, 12.

b) Credința — cum o învață Sfânta Scriptură: Ioan 7, 38.

4. *Cum îmi ajung ținta principală?*

a) Să facem străduințe cu o seriozitate neșchimbată. Fil. 2, 12; Isa. 30, 21.

b) Să fim tari în credința dumnezească și să ținem la învățătura Sfintei Scripturi: 1 Cor. 15, 58; Ebr. 3, 14; 6, 11. 18; 10, 35—39; Apoc. 3, 10. 11.

c) Să răbdăm până la sfârșit: Mat. 24, 13; Apoc. 2, 10.

d) Să facem cece știm că este bine de făcut: Ioan 13, 17.

...

Programul din luna Martie.

Subiect: „ȚINTA PRINCIPALA“.

1. Ținta mea pentru alții.

Atingând omul odată ținta sa de a fi mântuit, rezultă dela sine să și pună o țintă și pentru alții. Și această țintă este de a conduce și pe alți oameni la mântuire, adică a-i mântui.

Aceasta a făcut-o și Domnul Hristos, și noi trebuie să-L urmăm în privința aceasta. Să se cetească următoarele texte: Luca 19, 10; Rom. 11, 14; Mat. 28, 19. 20.

2. Cum ating eu ținta mea pentru alții?

Spre a atinge ținta mea și pentru alții, adică să ajut și altor oameni să dobândească cre-

dința și mântuirea, posed numai un singur mijloc și acesta este: Lucrarea misionară. Ce se înțelege sub lucrarea misionară? Cuvântul misiune derivă din latinescul „mitto“ și înseamnă „eu trimit“, și prin urmare însemnătatea misiunii ar fi egală cu trimitere, sau după cum redă un dicționar latin: liberare și scutire de pedeapsă. Și cuvântul „misiune“ în legătură cu religionea și învățătura creștină are într-adevăr acest sens. Dacă concentrăm aceste cugete obținem pe deplin înțelesul divin: Trimiterea unuia spre a vesti cu o putere convingătoare Evanghelia și învățătura divină oamenilor, spre a-i liberă de robia păcatului și a-i scuti de pedeapsă. N'a făcut tocmai acest lucru Dumnezeu-Tatăl? El a trimis pe Fiul Său Hristos cu solia divină, că El iubește pe toți oamenii și nu vrea, ca ei să se piardă, ci că El dorește să-i libereze de blestemul și de pedeapsa păcatului. Aceasta este deci lucrarea misionară și ea este lucrarea lui Dumnezeu pe pământ. Acesta este unicul mijloc de a salva pe oameni. Și după cum Domnul Isus a fost trimis de Tatăl ceresc pe pământ, tot astfel El ne trimite pe noi. Marcu 16, 15. 16. Numai în acest mod vom putea ajunge ținta noastră, de a aduce și pe alții la mântuire.

3. *Toți bărbații lui Dumnezeu au lucrat și pentru alții, spre a-i aduce la mântuire.*

Cetește: Gen. 18, 19, 22—32; Ex. 32, 30—32; Ioan 1, 35—45; Fapt. 20, 20, 25—27; Rom. 9, 3; Fil. 2, 4, 5.

CUM PUTEM NOI FACE LUCRARE MISIONARA?

a) In parte sau individual. Ocazional și după putință. Ioan 3, 1—5; 4, 1—42; Fapt. 20, 20.

b) In timpul Campaniilor. Cu ocazia Campaniilor locale sau mondiale. Luca 9, 1—6; 10, 1, 2, 17; Ex. 3, 21, 22; 11, 2; 12, 35, 36.

Noi avem următoarele mari Campanii misionare, la cari ar trebui să ia parte toți frații noștri, și anume:

1. Săptămâna de Educație, sau a tineretului;
2. Săptămâna Mare de Colportaj;
3. Săptămâna de Abnegație;
4. Campania cu Revista de Toamnă și
5. Săptămâna de rugăciune.

CE ZICE SPIRITUL PROFETIC LA TOATE ACESTEA?

„Acei, cari sunt uniți cu Domnul prin legământ, sunt și obligați să se unească cu Domnul în lucrarea cea mare și măreață de salvare a sufletelor“. „Mărturii“, Vol. VII, p. 19.

„Primind noi adevărul, promitem să devenim conlucrători cu Domnul și deaceia tre-

buie să fim gata pentru serviciul Său, nemai urmând pornirilor noastre, ci fiind servi credincioși ai Maestrului, Căruia ne-am predat ca supuși ascultători.

Oriunde se înființează o Comunitate, toți membrii ar trebui să fie activi în lucrarea misionară. Ei ar trebui să viziteze fiecare familie din vecinătatea lor, spre a avea cunoștință despre starea lor spirituală.

Fiecare Comunitate ar trebui să fie un Institut de Educație pentru lucrători creștini“. „Ministry of Healing“, pag. 148.

„Lucrarea lui Dumnezeu pe acest pământ nu se va termina mai de vreme, până când toți, bărbați și femei, cari sunt membrii Comunităților noastre, nu vor începe lucrarea, unind străduțele lor cu ale lucrătorilor și slujbașilor Comunității“. — „Mărturii“, Vol. IX, pag. 117.

„Dacă fiecare dintre voi ar fi un misionar activ, atunci s'ar putea duce solia repede în toate țările, la toate popoarele, și limbile“. — „Mărturii“, Vol. VI, pag. 438.

„In cuprinsul Impărăției lui Dumnezeu nu se va găsi nici un leneș sau neglijent. Fiecare, care mărturisește Numele Domnului Hristos, trebuie să fie un lucrător serios și dezinteresat“. — „Mărturii“, Vol. VI, pp. 434, 437.

Domnul cheamă pe fiecare păzitor al Sabatului la un serviciu, pentru a termina lucrarea. Niciunul nu este exclus.

„El dă, fiecăruia partea sa de lucru“. Fiecare om își are locul său și partea sa de lucru în planul lui Dumnezeu. Fiecare din noi trebuie să lucrăm împreună cu Hristos pentru mântuirea altora. Așa cum dorim să știm, că avem un loc pregătit în locuințele din cer, așa trebuie să știm, că avem aici pe pământ hotărît un loc anumit, unde să lucrăm pentru Dumnezeu“. — „Parabolele Domnului Hristos“, pag. 296.

Să mediteze deci fiecare membru asupra acestor cuvinte și să creadă, că ele sunt spuse despre el.

P. H. Hermann.

ANEXA

— la —

CURIERUL MISIONAR

Foaie trimestrială.

Redactor: V. Florescu

Prețul unui exemplar 5 lei.

Red. și Admin.: Str. Labirint 116.

București, IV.

Domnului. Cum va fi venirea Lui pentru noi? Ne va găsi ea credincioși la lucrul Împăratului nostru? Sau ne va găsi, cum a găsit pe acel Ispravnic venirea fără veste a împăratului său?

Foametea pe pământ încă durează; lucrarea de împărțirea bucatelor se îndeplinește acum de mulți ani. Tocmai pentru cei mai vechi lucrători și membri ispita este, să facă tot ca ispravnicul necredincios, să caute — adică — de îndestularea proprie, pretextând timpurile grele; iar o lume întreagă să o lase să aștepte luni și ani, suferind de foame.

Primejdia este pentru noi toți, să facem planuri ca spre folosul lucrării Domnului, iar de fapt ele să fie numai spre propriul nostru folos, material, sau chiar numai moral, de a ne face nume și de a ne arăta mai ceva ca alții. Să cercetăm bine inimile noastre în privința aceasta. Altfel, se va da curând pe față, ce fel am lucrat și lucrăm.

Domnul pune înaintea noastră încă un an de existență. Dar cum îl vom folosi noi?

SA NU FACEM CA HEZECHIA!

Iată, regele Hezechia a cerut prelungire de zile, iar Dumnezeu i-a mai dăruit încă 15 ani de viață. În rugăciunea sa, Hezechia zisese, că vrea să mai trăească, pentru ca să răspândească lauda Domnului. Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea; dar cum și-a împlinit Hezechia făgăduința dată? Cum a folosit el cei 15 ani dăruți de Domnul, se vede din cele cu cari s'a lăudat înaintea solilor din Babilon. Cuvântul Domnului zice: „Unde este comoara ta, acolo este și inima ta“. Înaintea solilor din Babilon Hezechia a arătat, că el nu ajunsese, ca toată comoara lui să fie în ceruri, ca și inima lui să fie plină de Domnul.

Iată, unii din poporul lui Dumnezeu aleargă și fac totul pentru interesele lor proprii, iar lucrarea lui Dumnezeu nu o sprijinesc în măsura corespunzătoare timpului de azi. Iată, alora din poporul lui Dumnezeu a ajuns să li se pară, că au făcut prea mult până acum și că e cazul să se mai oprească de a mai alerga, sau a mai da. Ba se găsec și de cei, cari cred, că poți fi Adventist, chiar fără să dai zecime și daruri; și că nu Dumnezeu, ci frații conducători ar cere toate acestea. Și asemenea păreri se dau pe față tocmai azi, în timpul când trebuie să dovedim cea mai mare consacrare de sine și acel spirit de sacrificiu, care să ne ducă la desăvârșirea cea din Domnul Hristos, care jertfi totul, chiar și viața.

Și toate acestea noi, ca și Domnul, să le dovedim nu de silă, și nu de frica răspunderii la judecata de apoi; ci mânați de iubirea lui Hristos, care trebuie să pună stăpânire pe ini-

mile noastre. Iubirea lui Hristos să ne îndemne mereu la o perfectă credincioșie în deplina noastră devotare.

INDEMNUL SPIRITULUI PENTRU NOI.

Spiritul profetic — în privința aceasta—zice: „Noi nu putem fi pe jumătate ai lui Dumnezeu și pe jumătate ai lumii. Nu suntem copii Lui, dacă nu suntem *numai ai Lui cu totul*. Sunt unii, cari zic că servesc lui Dumnezeu, dar cari se reazimă numai pe silințele lor de a ține Legea divină, de a-și forma un caracter drept și de a-și asigura propria lor mântuire. *Inimile lor nu sunt mișcate de sentimentul a-dânc al iubirii lui Hristos*, ci ei caută să-și facă *datoriile de creștini*, pentru că Dumnezeu le-ar cere așa, *ca să poată intra și ei în cer*. O așa religie nu are nici o valoare.

„Dacă însă, Hristos locuiește în inima omului, atunci sufletul lui ajunge atât de plin de iubirea Domnului . . . încât se va lipi cu totul de El. Și privindu-L tot pe Domnul, eul și egoismul dispar complet. Iubirea pentru Hristos devine atunci motorul acțiunilor omenești. Cei cari au ajuns, să se simtă constrânși și mânați de iubirea lui Dumnezeu, *nu mai întreabă, dacă face sau nu face*, să ținem poruncile lui Dumnezeu . . . Mânați de o dorință serioasă, ei jertfesc bucuros totul pentru Domnul și pentru lucrarea Lui, dovedind astfel un interes corespunzător cu mărirea, pe care o așteaptă. A fi cineva numai cu numele de credința lui Hristos, fără să aibă inima sa plină de iubirea lui Hristos, o așa credință nu este decât vorbe goale, forme reci, și apoi ea ajunge un jug greu și nesuferit“. *„Calea către Hristos“, pag. 54.*

Înțelegem noi acum, pentru ce unii ajung să obosească pe cale și să li se pară, că e greu să ții credința și să aduci jertfe?—Și înțelegem noi, în ce direcție să îndreptăm silințele noastre în alergarea după desăvârșire? Cu adevărat, cuvântul zice și prin Apostolul Pavel: „Cine nu are iubirea lui Hristos, acela nu este al lui Hristos“.

Spiritul profetic zice iarăș:

„Dorința după vază și plăcerea de onoarea lumii poate determina pe cineva la o viață ordonată . . . Chiar o inimă egoistă poate face din asemenea motive multe fapte bune. De unde să știm atunci, cum stăm noi în privința aceasta?

„*A cui este inima noastră? Cu cine se ocupă cugetele noastre? Despre cine și despre ce ne place, să vorbim mereu? Spre cine sunt îndreptate cele mai calde sentimente și cele mai bune puteri ale noastre? Dacă suntem ai lui Hristos, atunci cugetele noastre sunt la El, și cele mai plăcute simțăminte ale noastre sunt îndreptate către Dânsul. Tot ce avem și ce suntem noi atunci este consacrat Lui*“. *„Calea către Hristos“, pag. 72.*

Iubiți frați! Să ne luăm aceasta ca țintă pentru noul an. Să lăsăm, ca inima noastră să fie

plină de Hristos și de iubirea Lui! Să consacram Lui toate puterile și tot avutul nostru, și să ne lăsăm mânați de dorința de a vorbi cu bucurie despre Domnul la toți oamenii și de a trimite Evanghelia iubirii Lui la toate popoarele lumii.

Numai făcând așa, ne vom dovedi administratori credincioși și vom răspunde așteptărilor Domnului pentru niște timpuri atât de înaintate, când minunata Sa venire în mărire este atât de aproape.

Ștefan Demetrescu.

DEPARTAMENTUL MIISIUNII INTERNE.

Responsabil: P. H. HERMANN.

Salutări de Anul Nou și comunicări însemnate

Intrăm în anul 1930. Anul cel vechiu s'a terminat și anul nou apare pe scena vieții. Trimitem salutări marelui noastre familii a Misiunii Interne (toți frații făcând parte din ea) și îi urăm un An Nou fericit, conducerea, harul și binecuvântarea cea mai bogată a lui Dumnezeu.

Domnul este gata să ne binecuvinteze. El ne binecuvintează însă numai în acea măsură, în care suntem noi dispuși să folosim aceste binecuvântări și să progresăm. Progresul lucrării lui Dumnezeu ar trebui să ne ocupe pe noi toți și în acest an nou și ar trebui să ne străduim, de a face progrese. Bunul Dumnezeu să ne ajute la aceasta!

FOAIA COMUNITĂȚII NOASTRE.

Având în vedere necesitatea cea mare și progresul lucrării lui Dumnezeu în țara noastră, am hotărât să modificăm întrucâtva conținutul organelor Comunităților: „Curierul Misionar“ și „Adventi-Hirnök“, astfel încât toate ramurile lucrării să fie reprezentate; astfel având ocazie să vorbim fraților, să raportăm despre lucrarea făcută și să dăm îndemnuri încurajatoare și pline de învățături. Trăsăturile principale ale împărțirii celei noi sunt următoarele:

1. Partea pastorală; 2. Misiunea Internă; Școala de Sabat; 4. Departamentul Tineretului; 5. Educația; 6. Colportajul; 7. Misiunea Externă și 8. Diverse. Fiecare departament are conducătorul său responsabil. Această reformă face organul nostru cu mult mai interesant și iubiiții noștri frați sunt informați asupra tuturor ramurilor lucrării noastre atât de mari, primind astfel știri din locurile competente ale lucrării noastre.

Apoi cu începutul anului nou se vor trimite în fiecare trimestru ca anexă și tipărite: Programele orelor misionare, lunare, cât și ale adunărilor Misionarilor Voluntari, și Instructorul Școlii de Sabat. Acestea servesc apoi pentru un trimestru întreg.

Foaia Comunității va fi deci foarte interesantă și bogată, astfel încât nu va lipsi nimic spre a înălța sufletește Comunitățile noastre

și a instrui pe frați și tineretul nostru iubit. Depinde acuma numai de Dvs., iubiiți frați! Orice membru, care vrea să crească spiritual și sufletește, să ajute la clădirea Comunităților, să fie informat despre mersul și progresul lucrării mondiale a lui Dumnezeu, ar trebui să se aboneze neapărat la Foaia Comunității noastre. Deviza noastră este: „Foaia Comunității în casa fiecărui Adventist“; și: „Fiecare Adventist cetitor și răspânditor al revistei noastre“. Astfel deci fiecare familie adventistă, fiecare frate sau soră ar trebui să se aboneze la Foaia Comunității, spre a o primi în mod regulat. Afară de aceea ar trebui să se aboneze ramurile principale ale Comunității, precum: Cercul Misionar, Școala de Sabat, Cercul Tinerimii, și Comunitatea la câte un număr în mod separat, spre a fi în orice caz destule exemplare la îndemână.

Prețul abonamentului este mic. Pentru „Curierul Misionar“ anual numai 100 lei, iar pentru „Adventi-Hirnök“ 60 lei. „Curierul Misionar“, apare lunar, „Adventi-Hirnök“ trimestrial. Fiecare abonat primește apoi în mod gratuit anexa cu diferitele programe ale fiecărui trimestru. Astfel primește toți ceva: bătrâni, adulți, și tineri. Toți cei ce pot să cetească, pot fi vizitați de acest predicator... Foaia Comunității. De aceea rugăm pe toți să se aboneze la Foaia Comunității. Foaia Comunității în casa fiecărui Adventist.

Afară de Foaia Comunității iubiiții noștri frați ar trebui să cetească și celelalte scrieri, precum „Semnele Timpului“ și altele. După ce au citit acestea, ei le pot da mai departe, făcând astfel o lucrare misionară. În timpul iernii au și oamenii dela țară timp și cetesc cu plăcere. Fiecare Grupă și Comunitate ar trebui să comande un număr oarecare de reviste pentru scopuri misionare. Aceasta se obișnuiește totdeauna la noi. M'am interesat de curând la Editură și am aflat, că nu toate Comunitățile fac lucrul acesta. De sigur, că aceasta nu este un semn bun. O Comunitate vie este o Comunitate activă. Activitatea arată că ești viu și sănătos. De aceea ar trebui ca fiecare Comunitate să facă în fiecare lună lu-

crare misionară, fie mult sau puțin. Nu uitați deviza noastră: „*Fiecare Adventist cetitor și răspânditor al revistelor noastre*“.

LUCRAREA NOASTRA CU REVISTA DE TOAMNA.

Lucrarea noastră cu Revista de Toamnă va fi terminată și ea pentru anul 1929 când veți ceti Dvs., iubiți frați, aceste rânduri. Chiar dacă încă nu ne este posibil să vă dăm un raport exact în această privință, putem totuși mulțumi Domnului pentru ajutorul Său și spiritul binevoitor, pe care ni l-a dat. Cât de frumos este cuvântul profetic, care se re-

feră la timpul înaintea revenirii Domnului Hristos, din Ps. 110, 3: „Poporul Tău este plin de înflăcărare („bunăvoință“ după o traducere germană), când Îți aduni oștirea“. Deă bunul Dumnezeu, ca aceasta să se adeverească totdeauna despre noi, cari suntem poporul lui Dumnezeu.

Noi ne bucurăm și mulțumim tuturor dintre iubiții noștri frați, cari au luat parte la lucrarea cu Revista de Toamnă, contribuind astfel să ajungem ținta noastră de a răspândi 70.000 exemplare din această revistă, și chiar întrecând-o.

Această sumă se repartizează pe Conferințe în modul următor:

NUMELE CONFERINȚEI	Numărul membrilor.	Numărul revistelor	Exemplare pe membru
Transilvania	2.373	21.473	9
Banat-Crișana	1.041	10.079	9
Muntenia de Vest	2.263	20.004	8
Muntenia de Est	1.360	10.402	8
Moldova de Sud	910	8 006	8
Moldova de Nord	1.422	8.239	6

Pretutindeni, frații noștri au făcut frumoase experiențe în lucrarea cu Revista de Toamnă și mâna conducătoare a lui Dumnezeu se manifestă tot mai mult. Prin această Campanie nu se aduce numai un ajutor material lucrării noastre, dar și poporul primește tot mai multe lămuriri cu privire la opera cea mare, pe care o facem în toată lumea, pierzând astfel prejudecățile trecutului. Spre ilustrare doresc să amintesc un exemplu.

Copiii unei surori au fost foarte persecutați de către un învățător la școală din cauza credinței lor. Primind sora Revistele de Toamnă ea pierduse un exemplar pe drum, din nebagare de seamă. Domnul a condus lucrurile în așa fel, încât tocmai acest învățător, care era dușmanul ei, a găsit această revistă, a ridicat-o și a cetit-o. El s'a convins astfel de lucrarea cea bună și importantă, pe care o face acest popor în lumea întreagă. Ca urmare el a încetat imediat cu orice persecuție față de copiii surorii, tratându-i de acum înainte cu amabilitate. Astfel deschide Domnul prin aceste scrieri inimile și ochii multor oameni.

Revistele au ajuns așadar în mâinile popoului. Noi sperăm, că Dvs., iubiți frați, veți fi predat cu punctualitate darurile primite Cassierului Comunității, și acesta, la rândul său, le va fi trimis Conferinței. Dacă s'ar fi întâmplat, ca cineva n'ar fi făcut acest lucru din vreun motiv, atunci este cazul să o facă

numaidecât. *A neglija un lucru sfânt este un păcat.* Nimeni n'ar trebui să se facă vinovat de acest păcat.

Ieșind poporul Izrail din Egipt și aflându-se în pustiu pe drumul spre Canaan, după terminarea lucrării lor de toamnă, Moise și poporul a primit porunca de a ridica Domnului un Sanctuar, pentru ca El să locuească între ei. Chiar dacă Izrail a întristat mult pe Dumnezeu în acest timp, prin murmurarea și împotrivirea sa, este totuși vrednic de laudat poziția sa, pe care a luat-o față de ridicarea Cortului întrunirii. În timp de șase luni ei au ridicat Cortul cu toate accesoriile lui de artă. Nu este de mirat, că lucrarea a înaintat așa de repede, căci noi cetim în Exod 36, 2. 3: „Moise a chemat... pe toți bărbații iscusiți în mintea cărora pusese Domnul pricepere, și anume pe toți cei cu tragere de inimă la lucrul acesta ca să-l facă“. Și apoi cetim, că copiii lui Izrail tot „mai aduceau lui Moise, în fiecare dimineață, daruri de bună voie“.

Da, dacă suntem plini de voie bună pentru a face ceva, atunci vom și avea succes. Și astăzi avem de clădit un Templu spiritual, a pregăti pentru Domnul un popor, care, la venirea Sa, va intra în Canaanul ceresc.

Deă bunul Dumnezeu deci, ca și despre noi să se poată scrie ceea ce a fost scris despre Izrail, că ei toți au fost plini „de bună voie“ spre a contribui la lucrarea lui Dumnezeu!

Diferite ținte în Școala de Sabat.

Dumnezeu are o țintă: Să refacă caracterul Său în inimile noastre. Pentru atingerea acestei ținte, Tatăl a întocmit în Comitetul ceresc planul cel minunat al mântuirii. Tatăl n'a crutat nimic, pentru ca ținta Sa să fie atinsă.

Prințul cerului a venit să-Și dea vieța, pentru mântuirea ta și a mea. O singură condiție pentru noi: să credem!

Tatăl, a crezut că poate să readucă pe om la supunere și Isus a venit să caute și să ne învețe. Ascultarea este temelia întregului așezământ ceresc și Isus a mers cu supunerea Sa până la moarte. Dacă eu sunt creștin, trebuie să mă supun, trebuie să ascult chiar dacă această ascultare ar primejdi sănătatea, punga sau vieța mea. Dacă nu învăț să „ascult”, eu trebuie să știu că încă nu sunt născut din nou, și Domnul învață, chiar pe marele Nicodem: „Până nu te vei naște din nou, nu poți intra în Impărăția lui Dumnezeu”. Ioan 3, 3. Nașterea cea nouă înseamnă un caracter nou: Să ajung în stare să iubesc pe cei ce-mi fac rău și mă persecută. Prima predică a Invățătorului a prins această notă justă: „Fiți desăvârșiți, după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit”. Apostolul Pavel a completat idea: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuș, pe deplin; și: *duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru*, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos”. 1 Tes. 5, 23.

Pentru atingerea acestei ținte, ne propunem în acest an, să stăruim a propăși în vieța noastră de fiecare zi. Ținta noastră să fie:

- Corp sănătos.
- Minte cultivată.
- Inimă sfințită.

Pentru prima țintă: Aer, apă și săpun. Hrană vegetală, vesminte curate.

Pentru a doua țintă: Biblia și lecțiunea, nedespărțite în studiul zilnic. „Curierul Misionar”, revista „Semnele Timpului”, și orice carte bună, în care tineretul în deosebi, va învăța să cunoască opera lui Dumnezeu în natură.

Pentru a treia țintă: Vizitarea regulată a

adunărilor, pentru a primi binecuvântarea lui Dumnezeu, Care zice: „Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, voi fi și Eu acolo”. Venind regulat în Sabat, dezvoltăm primele două ținte, cultivând sociabilitatea și iubirea reciprocă, ca și cea până la marginile pământului. Darurile noastre oferite din iubire, prin economie și jertfă personală, vor înobilă inima asemănând-o cu a Tatălui, Care a dat tot ce eră mai de preț: pe Isus, Prințul care se va încunună ca „Rege al regilor”.

Rugându-ne unii cu alții, și unul pentru altul, desăvârșim caracterele noastre egoiste și primim Spiritul Sfânt, făgăduit, care poate redă în inimile noastre iubirea, fără care toată activitatea noastră este amenințată.

Isus, este singurul care ne poate învăța și spăla. El este singurul model, și El pune ținta desăvârșirii pe tabla inimii noastre și pentru anul 1930. Fie ca să putem spune la finele anului:

„Tată, eu am făcut lucrul pe care mi l-ai dat ca să-l fac”.

P. Păunescu

Notă pentru Comitet.

Căutați să dați un concurs sincer Dirigintelui școlii și Comitetului său, căci fără unire și eforturi comune, nu se poate atinge ținta *desăvârșirii*.

Dirigințele Școlii de Sabat, să se țină în legătură cu Secretarul Conferinței pentru Școala de Sabat și să împlinească cu sinceritate sfaturile date pentru propășirea lucrării în Comunitate.

Diriginții să nu uite că, prietenii și copiii Comunității sunt școlarii lor, cari trebuie conduși la botex.

Puneți-vă o țintă pentru câștigarea sufletelor, și în fiecare trimestru controlați ținta voastră.

Fiecare membru să ceară: Un suflet! Aceasta rămâne ținta Comunității și pentru anul 1930. Iar ținta darurilor, faceți să crească, în raport cu binecuvântările date vouă de Dumnezeu.

Purtați pe inimile voastre în rugăciune pe fiecare școlar până va atinge *desăvârșirea* dorită fiecăruia de Marele Invățător!

Studiați, meditați și vă rugați!

Mișcare în familie, a părinților și a copiilor.

„Iată vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima pă-

rinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem”. Mal. 4, 5, 6. Acestea

sunt ultimele cuvinte, ultima solie a Vechiului Testament. Cu ea se încheie marele lanț profetic al Vechiului Legământ. O putem compara cu cuvintele de rămas bun, pline de îndemnuri și îngrijire ale unui părinte, care pleacă în depărtare. El nu se ocupă cu trecutul, ci cu viitorul. Cu viitorul cel îndepărtat, după care va veni „ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El nu se adresează generațiunile din secolele trecute, ci ultimei generațiuni a istoriei mondiale. Aceasta rezultă clar din cuvintele: „Înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată“, și „ca nu cumva la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem“. Când se vor întâmpla aceste lucruri? Atunci când va veni Domnul a doua oară. Aceste cuvinte serioase sunt adresate prin urmare ultimei generațiuni, care trăiește tocmai înaintea venirii Domnului Hristos. A nume acelor oameni, cari zic că sunt credincioși, propovăduiesc întoarcerea la Dumnezeu și se pregătesc pentru „ziua Domnului“. Noi ca popor Advent putem zice cu deplina convingere, că aceste cuvinte ne sunt adresate nouă. Ce va avea deci loc? Va veni Ilie, adică, Spiritul lui Dumnezeu, care a fost în Ilie; soția pe care a avut-o, și mișcarea pe care a provocat-o se va manifesta din nou în popor înaintea revenirii Domnului Hristos. Ce se va întâmpla? „El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor“. Va avea loc o mișcare în familie cu scopul de a întoarce pe părinți la copii și pe copii la părinți. Eu mă bucur și sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru aceste cuvinte din urmă ale unui profet din Vechiul Testament. Este o solie foarte serioasă și solemnă. Putem chiar zice, că este înspăimântătoare. Cu toate acestea ea este plină de speranță și pentru noi, ca popor Advent, deci încurajătoare. Domnul promite, că El va interveni și că, sub conducerea Spiritului Sfânt, va avea loc o mișcare și o întoarcere înainte de a veni Domnul.

O întoarcere reciprocă va avea loc. Ascultați, voi părinților și voi copiilor: Către noi, părinții, și către voi, copiii, este adresată această solie. De ascultarea ei depinde fericirea voastră și a noastră, mântuirea voastră și a noastră. Aici este vorba de viață sau moarte. Cât de serios este acest lucru: Voi părinților, voi copiilor, opriți-vă puțin, gândiți-vă puțin și mai recitiți acest verset. Meditați asupra lui și cugetați-l până la sfârșit. Ce zice Domnul aici ție și mie? Domnul zice aici părinților, ca ei să nu mai trateze pe copiii lor în mod nepăsător și neglijent cu privire la religie. Ar trebui să se dea tineretului nostru cea mai mare atențiune. În familie, cât și în Comunitate am neglijat tineretul nostru. Prea mult

suntem ocupați cu alte lucruri și pentru tineri n'avem timp nici acasă, nici în Comunitate. Eu am înaintea mea un tablou, care ilustrează atât de potrivit purtarea bătrânilor față de tineri.

Un băețas, care în timpul jocului său a reușit să clădească ceva, vine plin de bucurie la tatăl său, care șeade la biroul lui, chemându-l cu cuvintele: „Tăticule, vino să vezi ce am făcut!“ „Pleacă de aici“, îi spune tatăl său, „sunt foarte ocupat și n'am timp“. La o altă ocazie, șezând tatăl în fotoliu, fiul său vine din nou spre a se întreține cu el puțin. Însă acesta îi spune din nou: „Du-te de aici, copilul meu, eu sunt acuma obosit și tu n'ar trebui să mă deranjezi“. Fiul pleacă trist, zicându-și: „Tatăl n'are niciodată timp pentru mine“.

Au trecut 14 ani. Băețasul a devenit un tânăr bărbat și tatăl este cu 14 ani mai bătrân. El șeade iarăș la biroul său, în timp ce fiul lui trece întâmplător prin camera sa. Tatăl vrea să folosească această ocazie pentru a se întreține puțin cu el și invitându-l îi zice: „Ia loc, fiul meu, căci aș dori să vorbesc cu tine puțin“. „Regret, tată“ îi răspunde fiul, „trebuie să plec însă, căci am o întâlnire“. Fiul pleacă și tatăl rămâne singur, privind gânditor și dezamăgit înaintea sa, zicându-și: „Povestea cea veche totdeauna are undeva o întâlnire. Mi se pare, că trebuie să mă mulțumesc, dacă voi vedea din când în când pe fiul meu la masă. Ceva trebuie să fie undeva în neregulă“. Intr'adevăr, ceva nu este în rânduală, însă eu cred că mai degrabă la tată. Căci atunci, când fiul a fost primitor față de sfaturile tatălui său, atunci, când a căutat să câștige simpatia tatălui său, atunci când a simțit nevoia de tatăl său ca de un tovarăș pentru jocurile sale, el s'a adresat în zadar tatălui său. Acesta n'avea niciodată timp pentru el; el a fost ocupat cu alte lucruri sau obosit. Eră deci natural, ca fiul să-și caute pe altcineva, care să aibă timp pentru el. Pe stradă găsiă el destui camarazi de vârsta sa, cari îl învățau ceeace învăță lumea. Acuma el devenind mai mare, și umblând după placul său, tatăl s'a trezit prea târziu! Tronul inimii fiului său, pe care trebuia să stea Domnul Isus și Tatăl ceresc spre a guvernă această viață tânără, eră ocupat de altcineva, și anume: de lume, cu plăcerile ei. Nu credință, ci necredință umpleă inima cea tânără.

Nu ilustrează acest exemplu purtarea atâtor părinți și membri ai Comunității față de copiii lor, față de tineretul lor? Nu este acesta felul, cum îi tratăm acasă și în Comunitate? Ei nu găsesc entuziasm pentru micile lor întreprinderi, nu găsesc simpatie pentru jocul sau în-

vătamântul lor. Alte lucruri sunt mai importante. Ne zicem: „Nu acuma, mai târziu poate am mai mult timp și apoi mă voi ocupa cu ei. Ei vor fi atunci și mai mari“. Prea târziu, iubite frate, iubită soră! Atunci tineretul nostru, copiii noștri nu mai au timp și nici dorința, pe care au avut-o. Ceeace nu li s'a dat în familie, în Comunitate, au căutat ei afară în lume și au găsit ceeace poate da lumea. O părere, cum este cea amintită mai sus, este o părere greșită și tocmai în aceasta e greșeala. Dela această purtare și părere greșită față de copiii noștri, față de tineretul nostru, trebuie să se întoarcă părinții. Spiritul lui Dumnezeu, care va cauza înaintea venirii Domnului Hristos o mișcare a familiei și a tineretului, va întoarce pe părinți dela părerea lor greșită, convingându-i de purtarea lor neglijentă față de tineret și determinându-i să-și ia mai mult timp pentru tineretul lor și să atribuie cea mai mare atențiune salvării copiilor. Salvarea și mântuirea copiilor noștri ar trebui să fie cel mai însemnat lucru pentru noi. Pentru salvarea de persoane străine cheltuiim sume mari. Trimitem predicatori, evangheliști și misionari. Ce facem însă pentru proprii noștri copii, pentru tineretul nostru? Ceeace facem pentru alții ar trebui să facem cu siguranță și pentru copiii noștri, dacă nu mai mult. Aceasta este dorința lui Dumnezeu, cum reiese ea din Sfânta Scriptură, dacă o vom ceti dela început până la sfârșit. Mulți părinți și multe mame, predicatori și membri ai Comunităților văd în micul Ionel sau în micuța Marioara nimic altceva decât niște copilași, cari nu sunt așa de însemnați. Ei însă n'au dreptate! Noi ar trebui să vedem în copiii noștri Comunitatea viitoare. În micul Ionel, de exemplu, ar trebui să vedem pe viitorul Diriginte al Școlii de Sabat, Diacon sau Presbiter, ba chiar pe viitorul predicator, misionar sau profesor; tot la fel ar trebui să vedem în Marioara o viitoare mamă în Izrail, o învățătoare sau vreo altă soră, folositoare pentru lucrare. Dacă vom face lucrul acesta, atunci vom atribui tineretului nostru atențiunea cea mai mare, câștigându-l pentru adevăr și pentru lucrarea Soliei Advente, făcând astfel ca să aibă loc adevărata întoarcere a părinților la copii și a copiilor la părinți.

Dacă îndemnul Domnului din Maleahi este plin de seriozitate și consecințe grele pentru părinți, atunci el este tot așa de serios și solemn pentru tineret și pentru copii. Intoarcerea trebuie să aibă loc de amândouă părțile. Precum părinții trebuie să se întoarcă spre copii, tot astfel să se întoarcă copiii spre părinți! Voi copiilor, să prețuiți străduințele părinților voștri de a vă conduce la iubitul nos-

tru Mântuitor și să primiți învățăturile lor cu recunoștință. Ei doresc doar numai binele vostru. Ei sunt îngrijați din cauza fericirii voastre. Ei nu doresc moartea voastră, ci ei caută viața și fericirea voastră. Dacă vă îndeamnă mereu și vă învață, să nu credeți că aceasta ar fi de prisos sau prea pedant. Nu vedeți voi, că lumea și necredința ei vă ademenesc din toate părțile și prin diferite metode?! Voi poate nu observați aceste lucruri, căci ele sunt la ordinea zilei și au ajuns să fie ceva foarte obișnuit, pe când îndemnul și învățăturile părinților voștri creștini sunt pentru temperamentul vostru tânăr ca niște ace înțepătoare. Ascultarea este prima virtute a unui copil. Deaceea înțeleptul zice: „Fiule, păzește sfaturile tatălui tău, și nu lepădă învățătura mamei tale; leagă-le necurmat la inimă, atârnă-le de gât. Ele te vor însoți în mersul tău, te vor păzi în pat, și îți vor vorbi la deșteptare. Căci sfa-tul este o candelă, învățătura este o lumină, iar îndemnul și mustrea sunt calea vieții“. Prov. 6, 20—23.

Copiii și tineri, cari nu sunt convinși de intențiunile cele bune ale părinților lor și cari privesc îndemnul și sfaturile lor ca nefolositoare sau chiar supărăcioase, trebuie să se întoarcă dela neascultarea și părerea lor greșită. Există deci neînțelegeri și păreri greșite în amândouă părțile, deaceea trebuie să aibă loc o întoarcere reciprocă. Părinții ar trebui să aibă timp pentru copiii lor și salvarea acestora ar trebui să fie pentru ei lucrul cel mai însemnat. Pe de altă parte copiii ar trebui să asculte și să ajute părinților lor în străduințele lor pentru ei, bucurându-se de chemarea lor înaltă de a constitui Comunitatea viitoare și a deveni conlucrătorii și proprietatea lui Dumnezeu. Străduiți-vă deci și voi, copii iubii, să aduceți la îndeplinire îndemnul și făgăduința lui Dumnezeu. Pregătiți părinților voștri cea mai mare fericire, pe care o vor avea atunci, când se vor putea înfățișa în Noul Ierusalim înaintea Tronului lui Dumnezeu, zicând: „Iată, eu și copiii pe cari mi-a dat Domnul“. Isa. 8, 18. Domnul Se va bucura cu siguranță foarte mult, dacă va putea primi pe părinți împreună cu copiii lor în Impărăția Sa. Atunci se va împlini cuvântul din Maleahi 4, 6, căci Impărăția lui Dumnezeu este destinată pentru familia întreagă.

Noi dela Departamentul Tineretului dorim să dăm tinerilor noștri cea mai mare atențiune. Ținta și străduința noastră va fi totdeauna de a vă ajuta să găsiți drumul vieții, să mergeți pe el până ce veți fi ajuns în orașul ceresc. Noi vă invităm pe voi, tinerilor, să fiți conlucrătorii noștri. Noi ne vom bucura, dacă vă veți purta pe deplin sinceri și liberi față

de noi. Spuneți-ne dorințele voastre! Vă merge rău, înștiințați-ne, vă vin ispite și vă chinuște îndoiala sau necredința, înștiințați-ne! Noi dorim să vă sprijinim cu ajutorul Domnului. Deasemenea suntem totdeauna dispuși să primim din partea voastră propuneri; deaceea scrieți-ne. Coloanele Foiei Comunității noastre, precum și ale organului tineretului să fie deschise pentru voi. Noi ne vom bucura, dacă tineretul va vorbi către tineret și unul va îndemna pe celalt la clădirea lucrării între tineri. O, cât de bine și plăcut este a fi uniți în Domnul și a-l aduce laudă și mărire în scumpul cerc al tinerimii: A spune unul altuia: Am găsit odihna în Isus și prin legătura Spiritului Său suntem întrecolată înrudiți“.

Spre a putea rămâne în legătură strânsă și spre a fi informat despre felul cum dorim să organizăm lucrarea, este de mare importanță pentru tineretul nostru să cetească articolele din „Curierul Misionar“, cari apar sub rubrica „DEPARTAMENTUL TINERETULUI“, cât și programele de studiu din anexa trimestrială a acestei reviste. Spre a le putea citi, trebuie să le și avem, și deaceea vă rugăm și pe voi, tinerilor, să vă abonați la „Cu-

rierul Misionar“. Dacă părinții voștri sunt deja abonați și voi nu mai sunteți în situație să mai faceți un abonament separat, atunci nu uitați să întrebați pe tata sau pe mama, dacă a sosit revista sau încă nu. Cereți-o atunci și citiți mai ales articolul Tineretului cu atențiune, căutând să țineți minte toate apelurile și înștiințările făcute. Diriginții Tineretului trebuie să fie însă neapărat abonați la „Curierul Misionar“ și să ducă grijă, ca programele de studiu să se găsească într'un număr îndesulător în mâinile tinerilor din Cercul lor. Ele pot fi comandate și separat din partea Editurii. Cu privire la abonare, prețul și modificarea din „Curierul Misionar“, precum și despre editarea diferitelor programe, citiți, vă rog, articolul din rubrica „DEPARTAMENTUL MIȘIUNII INTERNE“ a acestui număr.

„Straja Dimineții“ face și ea parte din programul de studiu al Departamentului Tineretului și deaceea ar trebui să o aibă toți tinerii.

Dorindu-vă tuturor binecuvântarea cea mai bogată a lui Dumnezeu pentru anul viitor și un An Nou fericit, rămân cu salutări cordiale.

P. H. Hermann.

Secretarul Departamentului Tineretului.

DEPARTAMENTUL EDUCAȚIEI.

Responsabil: D. FLOREA.

Iubiți cetitori ai „Curierului Misionar“.

Ne produce mare bucurie faptul că s'a dat Școlii o pagină în această frumoasă revistă, prin care noi putem să raportăm din timp în timp câte ceva despre Școală. Școala noastră, la data când scrim aceste rânduri, este în funcțiune de peste două luni. Anul acesta e un an cum n'a mai fost niciodată. Binecuvântarea Domnului planează asupra lucrării Sale, din care cauză li suntem foarte recunoscători. În anul acesta numărul elevilor s'a întreit; până acum avem 120 elevi înscriși. Numărul acesta e peste așteptările noastre. Ținta noastră eră de 60 elevi pentru anul acesta și iată că am ajuns la un număr îndoit. Din nou trebuie să vedem că noi ca oameni ne luăm ținte prea mici. „Omul propune și Dumnezeu dispune“. Acest număr mare de elevi n'a fost cu putință să fie adăpostit numai în Internatul Școlii și a trebuit să închiriem câteva case în oraș, și noi cu toții să ne mai restrângem pentru a face loc tuturor elevilor. Atât elevii cât și profesorii au fost voioși să facă lucrul acesta. Un proverb bătrânesc spune: „Oile bune au loc și mai multe într'un staul“.

În anul acesta avem pentru prima dată o secțiune maghiară în școala noastră. Ne bucurăm de interesul pe care frații noștri ma-

ghiari îl au pentru această secțiune. Până acum avem 12—14 elevi în această secțiune. Fratele Truppel care e profesor în această ramură, își dă toată osteneala pentru a ajunge la rezultate bune. Deasemenea tot pentru prima dată se predă anul acesta stenografia și mașina de scris. Aceasta formează un deosebit privilegiu pentru cele 27 eleve cari sunt anul acesta la școală. Și studiul muzicii instrumentale este bine dezvoltat anul acesta. Fratele și sora Stitzt din Timișoara predau aceste două studii.

La studiul Bibliei iau parte cu bucurie toți elevii. Fratele Florea, profesorul de Biblie, nu cruță nici o osteneală pentru a aduce și noi și vechi din comoara Cuvântului divin. Fratele Diaconescu, profesor de limba română, se străduiește să dea ajutor elevilor pentru a învăța bine limba maternă și limba Țării. În afară de limba română se predă studiul limbilor: germană, ungară, franceză și engleză. Elevii au prin urmare de unde să aleagă în studiul diferitelor limbi.

În afară de studiul Istoriei, fratele Manca are și supravegherea Internatului băeților. Fără oboseală ascultă cererile și nevoile elevilor. Din zorii zilei până noaptea târziu ia sea-

ma în mod deosebit la turma ce i s'a încredințat. Sora Gaede care este supraveghetoare și preceptorită a primit anul acesta o bună ajutorare în sora Kaete Wellmann. Intrucât sora Wellmann este și îngrijitoare de bolnavi, în afară de supravegherea fetelor are să se îngrijească și de cei bolnavi. În uniforma pe care o poartă face o bună impresie. Fratele Stănică, cassierul și contabilul nostru ajută și la studiul din Matematici și pentru o limbă străină. Sora Albulescu care de șase ani servește ca bucătăreasă, nu cruță nici o osteneală pentru a pregăti elevilor hrană nutritoare fără

pentru educația copiilor voștri, au nevoie de rugăciunile voastre și de sprijinul vostru. Răspunderile sunt mari și avem nevoie de o măsură mai mare de Duh Sfânt în lucrul nostru. Cetim și în mărturie: „Nimic nu e de mai mare valoare ca educația copiilor și tinerilor noștri. Comunitatea ar trebui să se deștepte și să se intereseze mai mult pentru această lucrare, căci Satana cu oștirea lui este acum mai hotărât ca oricând, să adune tineretul sub stindardul lui cel negru, care duce la decădere și moarte. Chiar dacă ne-am strădui cu râvnă pentru mulțimile de oameni cari ne încon-

Foști elevi ai Institutului Biblic, acum angajați în lucrarea de predicare a Evangheliei, împreună cu învățătorii lor.

carne. Toți au poftă bună și se bucură când se apropie ora de masă.

În afară de studiul zilnic în clase, elevul are alte privilegii mari, și anume: Contactul personal cu profesori temători de Dumnezeu; să asculte zilnic cuvântările la capelă; legătura zilnică cu alți tineri cari au ținte înalte; adunările de rugăciune și experiențe de Vineri seara; formarea unor legături de prietenie cari deseori durează viața întregă; rânduiala în viața de toate zilele și multe alte privilegii cari nu pot fi aflate în alte locuri.

Iubiți frați și iubite surori, acești iubiți elevi precum și profesorii cari își sacrifică viața

joară, și chiar dacă am luptă pentru lucrarea din câmpurile străine, orice lucrare oricât de mare în direcția aceasta nu ne poate scuză dacă neglijăm educația copiilor și tinerilor noștri". „Sfaturi pentru învățători“, p. 165.

„Dacă a trebuit vreodată să lucrăm cu sârguință, e tocmă acum. Vrajmașul ne înconjoară din toate părțile ca un potop. Numai puterea lui Dumnezeu poate să apere pe copiii noștri să nu fie duși de valul răutății. Asupra părinților, profesorilor și membrilor comunității cade răspunderea de a face partea lor de conlucrători cu Dumnezeu, și ea întrece puțința de a fi exprimată prin cuvinte“. *Ibid.* pag. 166.

Sosirea elevilor la Școală pe ziua de 17 Sept. 1929.

Cu siguranță că nu s'ar putea folosi o vorbire mai impresionantă. Luați seama în ulți-

mul paragraf asupra cui cade răspunderea — „asupra profesorilor și membrilor Comunității”. În primul rând sunt numiți părinții și profesorii, dar răspunderea nu o duc ei singuri. Fiecare membru al familiei lui Dumnezeu, poartă răspunderea ca tineretul Comunității să fie educat. Noi nu ne putem numi adevărați misionari, dacă neglijăm pe cei cari sunt la ușile noastre și au nevoie de ajutorul nostru pentru a-și aduna experiențe și cunoștințe cari să-i întărească pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Rugați-vă pentru copiii voștri și pentru profesorii dela Școala Misionară din Dicosânmarțin.

Al vostru conlucrător în Hristos,
P. J. Gaede.

CRONICA ȘCOLII.

(15 Sept. — 20 Noembrie 1929.)

Nu sunt vremile în mâna omului, ci bietul om sub vremi. (Miron Costin).

Așa începeau bătrânii cronicari, oameni temători de Dumnezeu. Ne simțim mici în comparație cu timpul care se scurge, și recunoaștem că vremile sunt în mâna Altuia, care are totdeauna un plan.

Și vremi noi au sosit dela Dumnezeu și pentru școala noastră misionară. Cine putea spune că în anul acesta — 1929—1930 — vom

avea o sută douăzecișitri de elevi? Până acum eră mult loc și elevi puțini. Azi trebuie să lărgim țărâșii, căci locul a devenit prea strâmt pentru noi, încât a trebuit să mai închiriem câteva case pe alături de școală, pentru a da locuință la toți elevii noștri.

Repartizați pe conferințe, clase și naționalități, situația se prezintă astfel:

CONFERINȚE		Băeți	Fete	Total
1. Muntenia de Vest		40	12	52
2. Muntenia de Est		16	6	22
3. Moldova de Sud		11	1	12
4. Moldova de Nord		6	—	6
5. Transilvania		12	9	21
6. Banat		8	—	8
7. Jugoslavia (Uniune)		2	—	2
	Total	95	28	123

CLASE		Băeți	Fete	Total
Anul I		73	26	99
Anul II		11	2	13
Anul III		6	—	6
Anul IV		5	—	5
	Total	95	28	123

Naționalitatea:	Români	Germani	Maghiari	Ruteni	Bulgari	Sârbi	Poloni
Numărul:	94	14	7	3	2	2	1

Botezați: 69	Nebotezați: 54
--------------	----------------

Dar vremile noi se mai arată și printr'un plăcut potop de vizite, cu cari am fost onorați chiar dela începutul anului.

„Fiți tari și duceți o vieță de biruință“ ne-a povățuit fratele Millton Kern, Secretarul Departamentului Educației, dela Conferința Generală.

„Ne trebuie tineri cari să biruească ispitele. Fiți credincioși în lucrul încredințat“ zicea fratele Rasmussen, Secretarul Misiunii Interne și al Tinerimii; iar fratele L. L. Caviness, Secretarul Departamentului Educației din Diviziunea europeană de Sud, care a stat cu noi vreo zece zile, ne cerea „caractere“ căci acesta e scopul principal al unei școli creștine și mai ales al Școlii Misionare din Diciosânmartin, menită să fie un far de lumină în Orientul Europei.

O vizită interesantă pentru noi a fost și aceea a fratelui și sorei Huenergardt. De sigur că acum treizeceșu de ani când dâșii, ca primi pionieri au început lucrarea la Cluj, nu se gândiau că din ogorul pe care-l semănau atunci, va răsări și o școală misionară mai târziu.

„Culegeți înțelepciunea“ a sfătuit fratele Huenergardt pe elevi și purtați-vă așa ca să faceți profesorilor sarcina ușoară și să le produceți bucurie. Fratele Dr. Nussbaum ne-a cercetat cu privire la sănătate, de care se leagă un spirit bun, și ne-a învățat că: „sănătatea e așa cum o facem și că ceea ce vom semăna aceea vom și culege“.

Dacă frații din alte țări ne-au purtat un interes deosebit, nu mai puțin și frații conducători dela noi. Am fost vizitați de frații președinți de conferințe: Kessel, Făurescu și de fratele Hermann, Secretarul Tinerimii și

al Misiunii Interne, care ne-a încredințat că este legat de școală pentru că aici sunt tineri cărora dâșul le poartă o dragoste deosebită.

Frații Kessel și Hermann au aci în școala noastră și pe fiii dumnealor, dovedind prin aceasta că au încredere în opera pe care o facem în țara noastră. Deasemenea am fost vizitați și de fratele Fasnacht, Cassierul Uniunii noastre.

Vizita cea mai nouă a fost aceea a fratelui Wall, însoțit de fratele Demetrescu, Secretarul Uniunii și de fratele Bauer, Președintele Conferinței Muntenia de Vest. Dâșii s'au interesat foarte mult de vieța școlii. Fratele Wall prin sfaturile sale a ridicat mult curajul profesorilor și ne-a arătat că suntem abia la începutul școlii, care trebuie să ia o mare desvoltare. În această privință o veste îmbucurătoare pentru toți este aceea că avem la școală și doi elevi din Jugoslavia, cari se pregătesc aci unul pentru lucrarea dintre Români de acolo și altul pentru lucrarea dintre Maghiarii de acolo.

Cei cari au cunoscut altădată drumul noroios dela Dicio, venind acum către școală ar avea plăcuta surpriză să calce pe un trotuar de cărămidă până sus la școală, făcut de elevi; iar în ora de capelă ar auzi sunetele armonioase ale unui pian nou.

O lipsă mare este la școala noastră: timp, timp și iarăș timp.

Vremile noi se mai arată și în vieța spirituală a școlii. Elevii și profesorii sunt strâns legați în Domnul și dermează studiile lor cu sârguință, așteptând dela Dumneavoastră un cuvânt bun și o rugăciune.

Diciosânmartin

V. Diaconescu.

DEPARTAMENTUL COLPORTAJULUI.

Responsabil: N. DOROBĂȚ.

Spre întâmpinarea Domnului.

Profetul Domnului pune o întebare foarte mare, demnă a și-o pune orice muritor, dar mai ales membrii Comunității Domnului. Cu ce să ieșim Domnului înainte, și cu ce să ne plecăm în fața Lui, noi, Comunitatea Sa?

După cum stă scris în Mica 6, 7, oamenii din vechime întâmpinau pe Domnul cu diferite jertfe, daruri de bunăvoie, și daruri de mulțumire. Ba alții au mers și mai departe, aducând chiar pe proprii lor copii drept jertfă, arzându-i de vii, și crezând că așa sunt mai bine primiți înaintea lui Dumnezeu.

De sigur, prin jertfele cari se aduceau după porunca Domnului și din inimă curată, oa-

menii temători de Dumnezeu găsiu pacea, căci în umbra lor credincioșii vedeau jertfa cea adevărată, pe Domnul Isus.

Domnul însă, în bunătatea Lui cea mare, a arătat un sistem de jertfire și mai minunat, zicând în versetul 8: „Ți s'a arătat omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul dela tine: să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeul tău“. Dar a iubi dreptatea, înseamnă a o face, și pe lângă aceasta a o și vesti altora.

De curând, într'un mare magazin am oferit patronului, spre vânzare, cărțile soliei ad-vente. Când marele negustor a văzut că îi pre-

zint una din frumoasele noastre cărți, m'a întrebat: „D-ta ești adventist?” La această întrebare eu răspunzându-i că da, dânsul a chemat atunci pe toți clienții în juru-i, și le-a zis: „Domnilor, avem în mijlocul nostru pe un om al dreptății, un adventist. Și vă rog ascultați-mă să vă istorisesc un caz pe care l-am văzut cu ochii, într'o zi în tramvai. Un călător a mers o distanță fără să plătească taxa, iar la coborire oferă încasatorului costul biletului. Incasatorul, cu mirare îi pune întrebarea: „Domnule, d-stră sunteți creștin?” „Da”, zise el, „sunt creștin”. Atunci încasatorul îi mai zise: „Bine, dar de ce nu înfeți credința și vrei să furați societatea care vă înlesnește călătoria; și pe lângă aceasta vrei să mă corupeți și pe mine care mă străduiesc să scap de acest nărav urit și lui Dumnezeu și oamenilor”. Față de aceste cuvinte toți călătorii au rămas uimiți de cuvintele încasatorului, și l-au întrebat: „Ești adventist?” „Da”, a zis încasatorul, „sunt creștin adventist”.

„Domnilor”, zise negustorul, „așa ceva în acest timp, nu se poate vedea; și dacă aceste cărți pe cari le prezintă acest domn, sunt cărți adventiste, atunci ele trebuie să fie în casele noastre”. Ca drept răspuns la cele istorisite de negustor, împreună cu el, toți cei de față au cumpărat din cărțile noastre. Așadar să-mânța dreptății semănată de acel iubit frate, a adus frumoase roade prin aceea că numele Domnului s'a mărit și cărțile sfinte au intrat în casele oamenilor.

Iubiți frați și surori, Domnului se cuvine toată lauda și cîntea, pentru toate câte face El cu noi. Să ne plecăm înaintea Lui ca niște ostași ai Săi bine disciplinați, îmbrăcați și încinși cu *adevărul și dreptatea*. Efes. 6, 14. Și în umilință și plini de milă (Mica 6, 8), să ieșim la lucrul Său și să vestim lumii solia adevărului.

N. Dorobăț

Secretar pentru Depart. colportajului.

DEPARTAMENTUL MISIUNII EXTERNE.

Responsabil: D. N. WALL.

DIN ABISINIA.

„Rezervă, înaintați!” eră un ordin bine cunoscut în timpul războiului, prin care s'au chemat trupele la front.

O asemenea chemare am primit eu la începutul anului. Eu aveam însărcinarea să iau Stațiunea în primire dela misionarii Stein, căci se apropiase concediul lor. După o lucrare îndelungată, credincioasă și grea ei trebuiau să se întoarcă pentru câțva timp în patrie spre a se recrea, trăind acolo sub o climă mai bună.

Până acum eu mă aflasem la Stațiunea noastră principală din Addis-Abeba. Fiind așadar „Abisinian” aclimatizat, eu am fost găsit apt pentru serviciul extern și am putut prelua prin urmare această misiune.

La 10 Februarie am părăsit Addis-Abeba și am plecat cu trenul — Abisinia posedă din nefericire numai o singură cale ferată; călătoriile sunt aici după concepțiunea europeană foarte obositoare și răpitoare de timp, existând altfel numai posibilitatea de a călători cu caravana — până la Aouache. Aici trenul se oprește. Trenurile circulă numai ziua, noaptea ele se opresc la o gară, probabil din motive de siguranță. Aouache este situat cu mult mai jos decât Addis-Abeba. Diferența de nivel este aproximativ 1800 m. Se obsearvă acest lucru imediat, după climă. În timp ce

în Addis-Abeba zilele sunt foarte calde și nopțile răcoase, zilele sunt foarte friguroase, în Aouache din potrivă domnește și noaptea o căldură neplăcută. În ziua aceea am avut încă seara, către ora zece, o temperatură de 30 grade Celsius. Aouache este o localitate vestită în febră. Cutoatecă am fost deseori nevoit să petrec câțva timp acolo, chiar dacă am fost numai pentru o scurtă durată în această localitate, sunt totuși recunoscător bunului Dumnezeu, că am rămas neatins de febră.

Un mic hotel la gară oferă călătorilor gazda. Noaptea o petrecem sub o rețea spre a ne apăra împotriva țăntarilor, purtătorii bacililor de malarie.

În dimineața zilei următoare trenul a părăsit la ora 7 Aouache. La gara următoare, care este situată la o distanță de cam o oră și jumătate, eu m'am dat jos. Am ajuns deocamdată la ținta mea. Câteva clădiri mici, acoperite cu tablă, formează gara. Ele stau într'un contrast mare față de puținele colibe sărăcicioase ale Indigenilor. O regiune tristă, cât vede ochiul. La Sud se înalță câțiva munți, negri și amenințători, ca pumnul strâns al unui uriaș. Razele arzătoare ale soarelui nu permit în timpul secetei să crească nici cel puțin un fir verde.

Pe mine mă aștepta o caravană mică, doi

tineri cu un cățâr pentru călărit și unul pentru bagaje. Fratele Stein i-a trimis în întâmpinarea mea. Tinerii nu mă cunoșteau pe mine și eu nu-i cunoșteam pe ei. Fiind eu însă singurul călător, care a părăsit trenul, și pe lângă acestea un alb, n'a mai fost nevoie de o căutare sau întrebare deosebită, pentru a recunoaște în mine pe cel așteptat. Cu prietenie ne-am strâns mâinile. Pușinele mele lucruri au fost degrabă împachetate. O privire scurtă asupra animalului și asupra șelei și iată-mă călare. Casca tropicală trasă pe ceafă, bidonul la sea; călătoria putea deci să înceapă. Drumul se șerpuește între dune de nisip și pietre. Tufișuri fără frunze întrerup regiunea monotonă. După puțin timp am trecut pe lângă niște colibe. Ele fusese părăsite. Cauza ne-o putem ușor explica. Pământul nu poate să dea ceea ce necesită omul și animalul pentru a trăi. Mult n'au pierdut oamenii la colibele lor, căci ele constau numai din crengi și iarbă.

Soarele vrea binele nostru. În tăcere ne continuăm drumul. Fiecare se ocupă cu cugetele lui. Eu mă înapoez cu mii de ani în trecut. În spirit văd pe Domnul Isus, dând ucenicilor Săi porunca misionară. O însărcinare mare. Aceasta se poate observa abia atunci, când ești scos din mijlocul acelor lucruri, cari ne stau la dispoziție acasă și pe cari le privim ca dela sine înțelese. Ochiul și cugetul cuprind țara, în cari trăesc oamenii izolați. Distanțe de 40—50 km. joacă aici un rol mult mai mare decât acasă depărtări de sute de km. Dacă trebuie să stai odată singur în mijlocul singurătății africane, renunțând la mijloacele rapide de transport și la celelalte invențiuni, atunci abia simți greutatea cea mare a misiunii noastre. Omul simte că este numai o sculă în mâna Aceluia, care a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ“. Inșă spiritul se încordează și inima bate înviorată, știind că putem merge și noi pe drumul cel mare al misiunii, luând parte la lucrarea dintre oamenii diferitelor națiuni.

Peste noi se întinde noaptea întunecată africană. Incredințându-ne scutului divin, ne culcăm. O hienă oferă cu urletul ei muzica de seară. Spre miezul nopții mă deștept deodată. O ceată de Indigeni se apropie cântând și chiuind de locul taberei noastre. Eu rămân surprins. Nu este dealtfel obiceiul Indigenilor să petreacă noaptea sub cerul liber. Intunecându-se ei rămân în colibe, temându-se de animalele sălbatece. Cam la 30 de metri de cortul meu ei se opresc și se întrețin foarte viu, apoi merg mai departe. După scurt timp se întorc, reluându-și conversația, dispar însă în cele din urmă în mod definitiv. Probabil

s'au reîntors dela o serbare și au vrut să încerce, fiind de obicei la asemenea ocaziuni beți, a cerși dela „Forenci“ (european) un „gurșă“ (bacșiș). Ei însă n'aveau în aparență curajul să-l scoale din somn — sau a fost politeț?

Dimineața următoare am pornit la răsăritul soarelui. După un drum de o oră am ajuns pe creasta muntelui. Înaintea noastră se întinde un șes mare mărginit la apus de un lanț înalt de munți. Coborișul este foarte repede spre vale și eu trebuie să descalec, fiindcă este imposibil să mă folosesc de animal pe o asemenea pantă.

În depărtare vedem lucind clădirile albe ale stațiunii noastre. Este un simțământ înălțător, a ști că acolo sunt oameni, însuflețiți de aceeaș țintă și de aceeași cugete.

După aproximativ două ore ajungem într'un sat de băștinași. Tabloul obișnuit, colibe primitive, oameni primitivi. Un european a instalat aici o mică prăvălioară. Toate lucrurile, cari pot înveseli inima unui Indigen, sau de cari se folosește băștinașul în gospodăria sa simplă, sunt aranjate în rafturi. Numeroasele sticle cu alcool sunt bătătoare la ochi și exteriorul lor strigător are menirea de a determina pe Indigeni să le cumpere. În toate prăvăliile și magazinele, cu cari europeanul împănează țara, alcoolul formează un articol principal. Dorința după câștig împinge pe european să scoată banii băștinașilor pentru aceste lucruri. Băștinașii au și ei cu siguranță băuturile lor alcoolice, însă nu în gradul acela, care îl au spirtoasele noastre. Fiind el ușor de sedus în privința aceasta, aceste băuturi formează pentru el un pericol.

În lucrarea mea împotriva alcoolului și tutunului, Indigenii mi-au răspuns deseori, că noi suntem acei, cari importăm aceste lucruri în țara lor. Indigenul nerenăscut prin credință nu face nici o deosebire între un european și altul; el socotește unul după toți și toți după unul. Dacă întrebuințarea acestor băuturi este vătămătoare, atunci de ce se mai ocupă europeanul cu ea? Imitând băștinașul cu plăcere pe european și el fiind mândru de acest lucru, dacă își poate însuși calitățile lui, există primejdia, că el își va însuși toate fără deosebire, fie bune sau rele. Simțind apoi superioritatea europeanului, el este în de comun de părere, că toate ce le face europeanul trebuie să fie bune.

După alte două ore am ajuns la stațiunea noastră și deci în acelaș timp la ținta călătoriei mele. Cum ne merge nouă acolo vă voi scrie altădată.

A. H.

TINERIMEA LUPTĂTOARE.

„Luptă bună m'am luptat, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința”. — 2 Tim. 4, 7.

Chemarea tineretului advent la noi în țară, ia, după simțământul meu, o înfățișare cu totul aleasă și excepțional de importantă în raport cu înfățișarea timpului din urmă, și față cu însemnătatea excepțională a acestui eveniment, *nevoile încheierii Lucrării*, prind tot mai serios inimile tineretului român.

Privind încă gruparea în care Dumnezeu ne-a însălat pentru timpul acesta, nu este fără importanță, să vedem, că Domnul, ne-a pregătit pentru a fi în fruntea Coloanei și câmpul nostru de luptă se deschide larg în spre Sud.

Intunecata Africa strigă inimilor noastre și acești băștinași înnegriți sub dogoarea arșiței care nu contenește—împune atențiunii și simțirei noastre creștine.

Imi vine în minte rândurile marelui Alexandri, cari au încununat cu lauri fruntea poetului român și simțirea inimii latine, mereu călduroasă și înfocată după opere, care să slujească spre fericirea tuturor.

El a prins în tonuri armonice, o comoară de idealuri creștine spre slujirea tuturor:

Latina gintă e regină
Intre-ale lumii ginte mari;
Ea poartă'n frunte o stea divină
Lucind prin timpii seculari.
Menirea ei tot înainte
Măreț îndreaptă pașii săi,
Ea merge'n capul altor ginte
Vărsând lumină'n urma ei.

În ziua cea de judecată
Când, față'n cer cu Domnul sfânt,
Latina gintă-a fi 'ntrebată
Ce a făcut pe acest pământ?
Ea va răspunde sus și tare:
„O! Doamne, 'n lume cât am stat,
„În ochii săi plini de-admirare
„Pe Tine te-am reprezentat!”

Faceți ca această scânteie de simțire a unui băștinaș, crescut pe plaiurile dela Mircești, să-și găsească realizarea prin închinarea energiei tinereții noastre, în slujba dezinteresată pentru cele șapte mii de sate și cătune ce stau de strajă în lungul râurilor ce despică munții și colinele coborînd în văi cu lanuri mănoase unde orașe și sate așteaptă însetate paginile aducătoare de viață ale Aceluia care a zis despre El: „Eu sunt lumina lumii” — Eu sunt calea, adevărul, și viața.

Luați ca pildă și supunere de ascultare pe răsvrătitul Saul din Tars, care la chemarea

Domnului a transformat atâta ură în tot atâta iubire arzândă... pentru opera creștinării umanității. Dela Ierusalim la Roma, din Iudeia în Macedonia, în Grecia, în Italia, în Galia, peste tot în primejdii de moarte, în furtuni, în închisori, dar continuu treaz și complet închinat operei de salvare! Purtând cu vrednicie crucea suferințelor de tot felul și luptând din răspuțeri contra ispitelor ce-l împresurau, pândindu-l la orice pas. Dar iată-l pe acest tânăr bărbat, ieșit victorios din luptă prin *credința în Isus*. Iată un tânăr misionar care-și duce crucea până la capăt, luptând lupta cea bună; alergând dela o margine a lumii la altă margine, cu dorul de a sluji Prințului care poate încunună cu glorie nepieritoare, pe oricine care crede. Fii încrezător iubite tinere și vei învinge! Păstrează credința și orice s'ar întâmplă, păstrează ce ai apucat:

CREDINȚA!

Fă ca țintă a tinereții tale această pildă luptătoare, și hotărăște-te de azi, ca la începutul noului an școlar, să lași totul jos: și plug și sapă și ciocan și daltă... și lasă și pe mama și uită chiar și pe tatăl, păstrează doar cu tine tot ce ai iubit odată, și nu uită, că Domnul e singurul ce poate să dea înfiripare oricărui ideal sfânt, înalt și curat, și că El este singurul care promite o fericire ce se va scurge lin și într'un bordeiu... ca și pe noul pământ cu ulițe de aur și palate mândre, în cetatea cu porți de mărgăritare! Apoc. 21.

Azi, Isus vă cheamă! Azi Africa vă așteaptă. Azi, noi părinții și păstoriții voștri vă zicem: Înainte, prin credință, la locul de luptă. Câmpul școlii vă va oțeli pentru bătălia, care atinge curând ziua de asalt final.

Fă-te gata, iubite frate și prețioasă soră și prinde lupta în toiul ei ca să poți zice ca și apostolul Pavel: „Luptă bună m'am luptat...”! Și amintește-ți că făgăduința *cununei*, la ziua dreptului Judecător, este făgăduită tuturor cari vor rămâne credincioși până la capăt. Păstrează credința aceasta pentru ca fruntea ta să fie în ziua aceea împodobită... și să intri cu gloriosul Prinț pe porți în cetate... și acolo, biruitor, să poți stă în jurul tronului măririi și în pace...; să poți privi fața strălucind de bucurie, a unui Tată cu adevărat plin de milă, de iubire și de încredere... care te-a salvat și pe tine ca și pe mine și care te chiamă azi pe tine, cum m'a chemat într'o zi și pe mine.

P. P. Păunescu.

PUTEREA VOINȚEI.

„V'am scris tinerilor, că sunteți tari și cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău“. 1 Ioan 2, 14 ult. p.

Poetul Novalis spune: „... Caracterul este o voință cu desăvârșire formată“. Astăzi se vorbește mai mult ca oricând de o cultură a personalității; dar voința mai puțin ca oricând este cultivată.

În evul mediu un mare cugetător, pe când se află pe patul de moarte, a fost întrebat de sora sa: „Ce trebuie să fac ca să fiu fericită?“ el îi răspunde: „Să voești“. Aceste cuvinte sunt pline de adevăr, căci între alte daruri date omului de Creator, cel mai mare este darul voinței.

Și tocmai aceasta este de mult foarte neglijată în zilele noastre. Această operă de o adâncă însemnătate morală, nu este cu puțință, dacă n'are la bază motive de ordin religios. Cu o putere de nebiruit ni se impune, dar, convingerea, că orice om, poate, cu ajutorul lui Dumnezeu să ajungă la stăpânirea de sine.

Fiindcă opera aceasta e cu puțință, ea trebuie, din cauza însemnătății sale, să ia un loc precumpănitor în preocupările noastre. Fericirea noastră atârnă de educarea voinței. Fericirea stă în a silii ideile și sentimentele plăcute, să dea toată mulțumirea pe care o pot da; și să împiedice gândurile și emoțiile dureroase de a intra în conștiința coplesind totul. Această cucerire de sine este cu puțință până și în cazurile cele mai desnădăjduite, cu condiția de a întrebuiți mijloacele necesare.

„Geniul este, de a te încrede în Domnul... și de a avea răbdare“, zice Jules Payot. Căci însuș Domnul Isus, ne dă făgăduința prin Apostolul Iacob, zicând, că, dacă cineva are nevoie de vreun dar, să ceară, neîndoindu-se de nimic, având credință, și i se va da din abundență. Numai El poate să ne dea această calitate nobilă, dacă contribuim și noi la formarea ei făcând exerciții, punând energia în faptă, și îndeplinind cu statornicie neclintită, un plan împotriva tuturor săgeților dinăuntru și din afară.

Al doilea mijloc este, să faci exerciții întru energia de înfrânare și puterea de rezistență și renunțare la tot felul de plăceri înjositoare. În această direcție, iată ce zice Regele Solomon în Prov. 16, 32 ult. p.: „Cine este stăpân pe sine, prețuiește mai mult ca cel care cucerește o cetate“.

Astăzi mai mult ca oricând se simte nevoie de o tărie de caracter, o tărie a voinței. Da astăzi, iubite cetitor, caută de-ți cultivă acest

mărgăritar: „Voința“.

Această virtute scriitorul Stanley o prețuia mai mult ca praful de pușcă pe timpul său. Despre această virtute, iată cum remarcă și Domnul Isus, în Ioan 5, 40: „Și nu voiți să veniți la Mine, să vă dau vieță veșnică!“ El aci arată marea cauză, care face pe mulți, să piardă vieță veșnică; numai pe acest simplu motiv că nu „voesc“ a primi invitația Mântuitorului din Evanghelia după Matei capitolul 11, versul 28 și 29, unde zice: „Veniți la Mine toți... și veți afla repaus pentru sufletele voastre“. Deci cultivă această virtute „voința“ și vino la Domnul, căci numai El poate desăvârși caracterul nostru, pregătindu-ne pentru viața viitoare.

Sfântul Apostol Pavel zice: „Da, suntem plini de încredere și ne place mult mai mult, să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul“ 2 Cor. 5, 8. „Deci fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frică de Dumnezeu“. 2 Cor. 7, 1. „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuș pe deplin; și duhul vostru și sufletul vostru și trupul să fie păzite întregi fără pată la venirea Domnului nostru Isus Hristos“. 1 Tesaloniceni 5, 23.

Colportor, S. Urșanu.

ANUNȚ.

Cine știe ceva de fratele Ioan Bâzdoc și sora Ioana Bâzdoc, membrii ai comunității Râmniceu-Vâlcea, este rugat să anunțe pe adresa: Șt. Ștefăneșeu, Str. General Praporgescu 41, R.-Vâlcea.

„Curierul Misionar“

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul unui număr Lei 9.- Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

București IV.